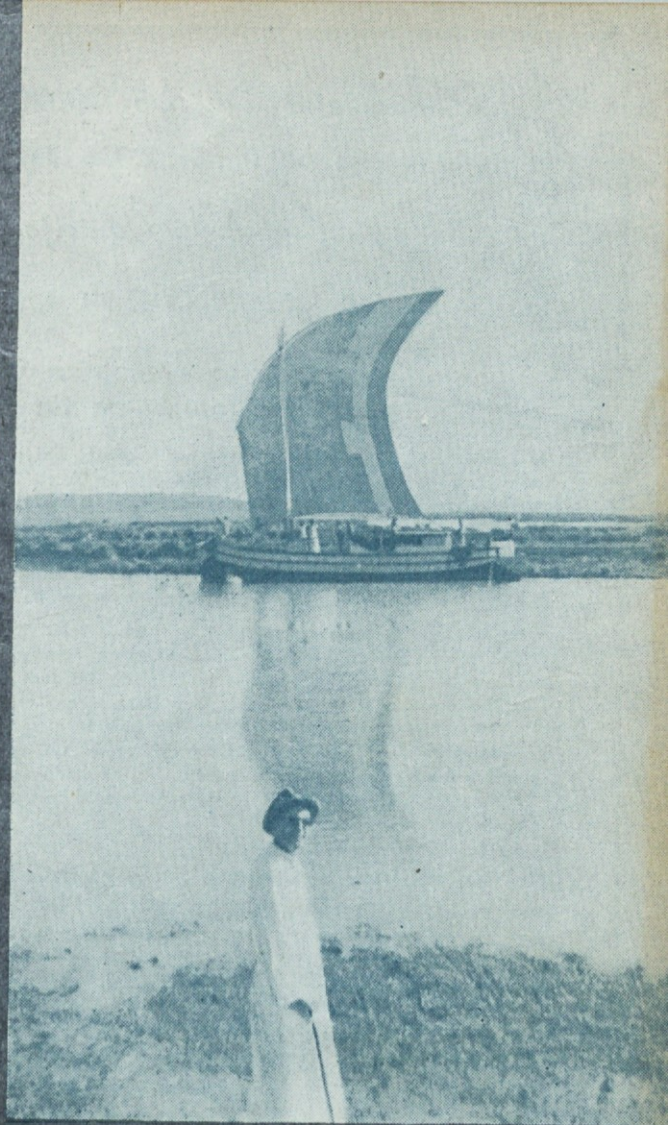

40 LET
1923 - 1963

6
JUNIJ

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS
1963 **XXXVII**

Jubilejni dar po 10.000 pesov

(ali 1000 dolarjev, 40 funtov, 2.000 šilingov, 50.000 lir itd.)

„Katoliškim misijonom“

SO DAROVALE SLEDEČE SKUPINE ALI POSAMEZNIKI:

Neimenovana dobrotnica v Trstu, po Marijini družbi na via Risorta,

je darovala 50.000 lir, ki so že v naših rokah. Žal ne vemo njenega imena in naslova, da bi se ji posebej zahvalili. Naj se ji pa toliko bolj s svojimi nebeškimi darovi zahvali Veliki Misijonar Kristus Gospod, Bog, ki vse vidi in vse ve in jo pač dobro pozna, saj je bil prav On tisti, ki jo je s svojo milostjo nagnil k tej velikodušni žrtvi v prid njegovemu kraljestvu na zemlji, katerega rast pospešujejo "Katoliški misijoni" s širjenjem misijonske misli in z zbiranjem pomoči slovenskim misijonarjem že 40 let.

Njen dar ima še posebno vrednost kot dober zgled in pabuda drugim, tako na primer prav tej Marijini družbi, potem katere nam je svoje darilo poslala. Ali pač preveč upamo, ako sanjamo o tem, da bo tudi ta, misijonsko tako tradicionalno delavna slovenska trdnjava v Trstu zbrala vsaj en jubilejni dar slovenskim "Katoliškim misijonom", katere prejema in pomaga vzdrževati že od njih početka?! Jubilejni dar te Marijine družbe bi pa spet pobudil še druge podobne ustanove med rojaki po svetu, saj si bodo lahko rekli s svetim Avguštinom: "Če so zmogli ti in te, zakaj ne bi zmogli tudi mi in me...".

Na tem odličnem mestu naše revije objavljamo in bomo objavljali vse večje in manjše jubilejne darove "Katoliškim misijonom", za katere se vsem prijateljem našega lista prav lepo priporočamo!

Zlasti prosimo misijonske odseke in krožke ali poverjenike našega lista, da se zavzamejo za podporo "Katoliškim misijonom" in v ta namen podvzamejo akcijo za jubilejni dar 10.000 pesov, 100 dolarjev, 40 funtov, 2.000 šilingov, 50.000 lir.

Kot ostali slovenski zamejski tisk se tudi "Katoliški misijoni" borijo za gmotni obstoj radi nizkega števila naročnikov in so vsaj od časa do časa potrebni posebne denarne injekcije za okrepitev in nadaljnje življenje.

Slovenski misijonski prijatelji že 40 let vzdržujete "Katoliške misijone", v zamejstvu že kar 15 let —, prosimo Vas, zagotovite jim obstoj še vnaprej, zaenkrat vsaj do njih zlatega jubileja — petdesetletnice!

Že vnaprej:

BOG PLAČAJ!

TEOLOGIJA MISIJSKEGA SODELOVANJA

Članek, ki se bo nadaljeval v treh številkah našega lista, je povzetek referata, ki ga je imel na mednarodnem misijonskem zborovanju o. Maurice Quéguiner, predstojnik družbe Pariških zunanjih misijonov.

Treba je poznati temeljne resnice

Svet ne more dospeti do Kristusa, dokler vsa Cerkev ne postane resnično misijonska. V vseh nas, duhovnikih in laikih, mora vedno bolj goreti želja po učinkovitem sodelovanju pri evangelizaciji sveta.

Ta misijonski duh pa ne bo mogel biti globok in trden, če ne bo črpal iz temeljnih dogmatičnih resnic o Kristusovem odrešeniškem delu in o poslanstvu Cerkve. Jasne ideje, utemeljeno prepričanje, gorečnost in velikodušno delovanje so stvari, ki so tesno med seboj povezane. Da moremo razumeti misijonski apostolat in doseči sodelovanje vseh duhovnikov in vernikov, se moramo neprestano vračati k osnovnim dogmatičnim resnicam.

Sedanji položaj

Cerkev nujno spodbuja vse vernike, naj se udeležujejo njenega misijonskega dela. "Omnes fideles pro omnibus infidelibus. . .". "Vsa Cerkev v misijonski pripravljenosti! . . ." Vsi udje Skrivnostnega telesa Kristusovega naj z miloščino, molitvami in pomočjo misijonskim poklicem vzdržujejo neustrašene sejalice božje besede (okrožnica "Evangelii praecones").

Sedanji položaj Cerkve v svetu, posebej še v misijonskih deželah, upravičuje te pozive. Po 2.000 letih krščanstva šteje Azija, v kateri živi nad polovico človeštva, komaj 2 % katoličanov, Afrika pa 9 %. To razmerje se bo zaradi demografske eksplozije teh kontinentov še poslabšalo. Prerod nekaterih nekrščanskih verstev; protikrščanska napadalnost materialističnih ideologij, zlasti marksizma; silna napetost med rasami, narodnostmi in družbenimi plastmi — vse to in še mnogi drugi pojavi so med kristjani zbudili čut za misijonsko resničnost in opominjajo vernike, naj izpolnijo svoje dolžnosti.

Razlogi za misijonsko sodelovanje

Misijonsko sodelovanje, ki je danes bolj pereče kot kdajkoli, pa sloni na vedno veljavnih razlogih. Je konkretna dolžnost za vso Cerkev in za vsakega njenega člana — v skladu z njegovimi možnostmi in z mestom, ki ga zavzema.

Razlogi za to sodelovanje tiče v namenu misijonskega delovanja, in ta je:

1. Božja slava.
2. Zveličanje in posvečenje vseh ljudi.
3. Vsaditev vidne Cerkve, kar je normalno sredstvo za zveličanje in za polnost nadnaravnega življenja v Kristusu za vse ljudi.

I. BOŽJA SLAVA

Malo ljudi se zanjo zmeni

Božja slava je blesk božjega življenja, kot je razodeto in kot ga posreduje Jezus.

Res je, da vse stvarstvo oznanja božjo slavo. Vse, kar biva, je svojo bit prejelo od Boga. V prvi vrsti pa je, kot je povedal sv. Irinej, "božja slava živi človek". Zakaj človek more priznati, da ga je Bog ustvaril, se mu za to zahvaljevati in zanj živeti. Toda mnogi ne vedo, da je vse, kar so in kar imajo, božji dar; mnogi to zanikajo; drugi to sicer uvidijo, pa se obrnejo proti Stvarniku — P. Valéry je zapisal: "Sit sem dejstva, da sem stvar." —; nemalo jih je, ki vedo za svojo odvisnost od Boga, pa jo le prenašajo in je ne sprejemajo z veseljem; končno so tisti, ki v živi veri spoznavajo, kaj so Bogu dolžni, in se zavedajo, da morajo živeti zanj in da se morajo truditi, da bodo tudi drugi zanj živeli. Somo ti dajejo Bogu čast, ki mu gre.

Kristus in božja slava

Na odličan način se je božja slava razodela v Jezusu. On je svet Očetove slave, podoba Njegovega bistva; ko se On pokaže, se pokaže tudi Oče. Je kralj in glava stvarstva in v svoji človeški naravi njegovo mojstrsko delo. Vse, kar je kot učlovečeni božji Sin, naobrača na Očeta, Mu vrača, tako da daje Bogu dolžno slavo — po neskončni popolnosti svojega bitja in po svojem neskončnem češčenju in ljubezni.

"Dal sem Ti slavo na zemlji... Razodel sem ljudem Tvoje ime." (Jan 17, 46.)

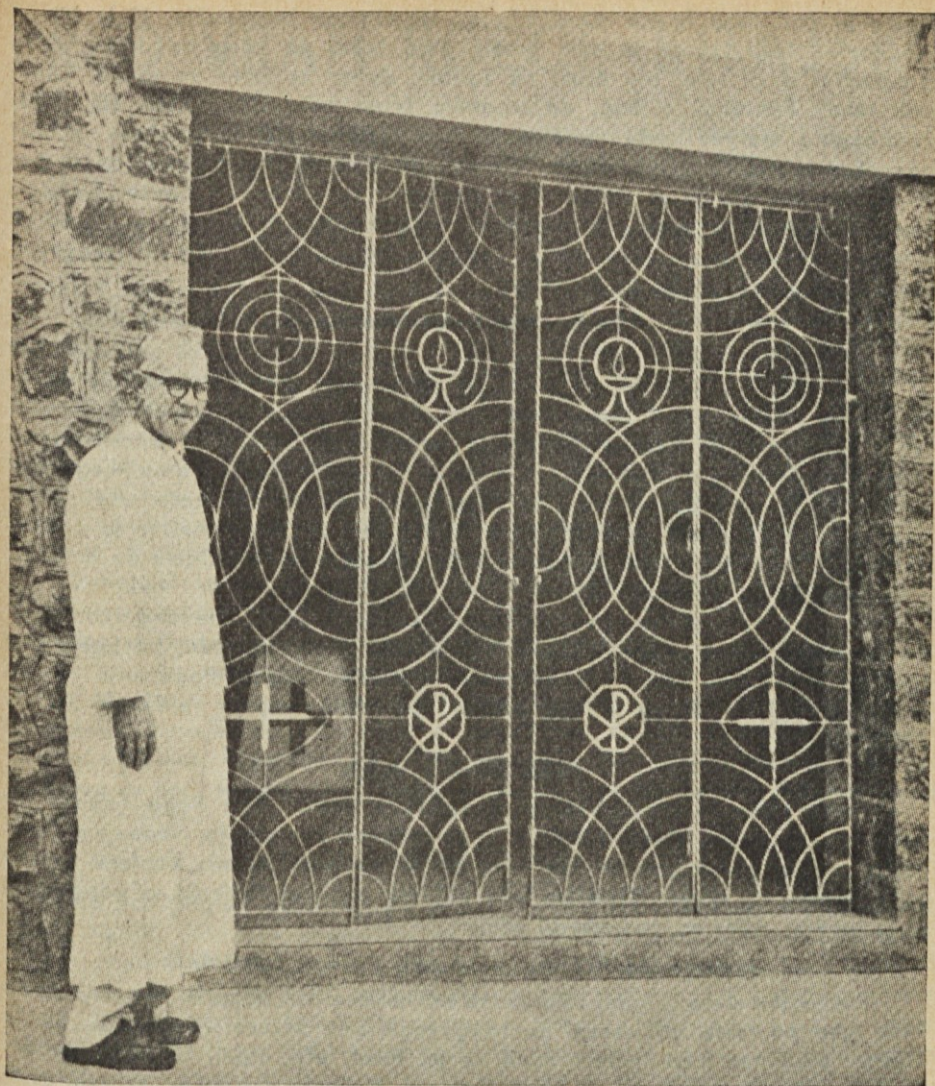
Božje ime, ki ga je Jezus razodel svetu, je ime Očeta: Očeta edinega Sina, pa tudi Očeta Prvorojenca med neštetimi brati, ki se z Njim, v Njem in po Njem drznejše reči: "Oče naš... , posvečeno bodi Tvoje ime..."

Božja slava in mi

Božja slava je torej zadeva vseh — vsi morajo posvečevati božje ime in si prizadevati, da ga vsi posvečujejo. To pa v prvi vrsti z življenjem. Vsak posameznik in celo krščansko občestvo mora posvečevati božje ime s posvečevanjem svojega življenja, s svetostjo. Gre za to, da spoznamo in priznamo božje bivanje, očetovstvo in gospostvo, ter da se trudimo, da to vsi spoznajo in priznajo. Posvečenje božjega imena zahteva, da živimo kot božji otroci — do prelitja krvi, če treba.

Posvečenje vseh ljudi

To posvečenje mora biti splošno: vsi ljudje naj priznajo Boga kot edinega Gospoda. Vsi ljudje so božji otroci po stvarjenju, po učlovečenju in po odrešenju. Dejansko pa je naloga Cerkve, da z misijonskim delom vse ljudi privede do tega spoznanja in priznanja. Pij XI. je v okrožnici "Rerum Ecclesiae" opozoril na to nalogo: "Jasno je: naša dolžnost ljubezni do Boga zahteva ne le, da si po svojih močeh prizadevamo povečati število tistih, ki ga spoznavajo v duhu in resnici, temveč tudi, da s svojim delom podvržemo vladarstvu nad vse ljubljenega Zveličarja čim večje število duš, da bi tako z vsakim

Jezuitski misijonski brat Herbert pred enim svojih številnih del umetne obrti, ki jih je ustvaril v misijonu Ahmednagar, Indija, kateremu pripada.

dnevom rasla «korist njegove krvi» in bi bili bolj prijetni Njemu, ki nič bolj ne želi, kot da bi se ljudje zveličali in dospeli do poznanja resnice." (I Tim 2, 4.)

Božja slava v maši in po maši

Ni pa zadosti, da vsi ljudje spoznavajo in priznajo istega, edinega Boga.

Hvala in čast tega Imena mora izhajati iz edinega bogoslužja, ki je Njega vredno — tega, ki ga je sam hotel. "Nisi hotel ne žrtve ne darov, toda izoblikoval si mi telo; nisi hotel ne žgalnih darov ne žrtve za grehe. Tedaj sem rekel: Prihajam, o Bog, da izpolnim Tvojo voljo..." (Hebr 10, 5-7). Poobhajilna molitev maše za širjenje vere lepo osvetli ta predmet. V njej namreč prosimo, "naj od vzhoda do zahoda ljudstva slave Tvoje ime in naj se mu povsod daruje in žrtvuje čista daritev." Ta daritev je daritev božjega Sina, ta žrtev je sv. maša, ki obnavlja žrtev na križu. V tej žrtvi — in edino v tej — po Jezusu, v Jezusu in z Jezusom mora človeštvo Očetu izkazovati vso čast in slavo, ki mu jo je dolžno.

Daritev celotnega Kristusa

Maše zunaj Cerkve ni, v Cerkvi pa v nekem smislu še ni popolna. Res je, da se fizični Kristus vsak dan daruje na mnogih oltarjih, ne daruje pa še celotni Kristus, zakaj božje ljudstvo, katerega glava je Kristus, še ni doseglo svoje polnosti. Češčenju, zahvali, zadoščevanju, popolni vdanosti: vsemu temu, kar pomeni našo ljubezen do Boga in naš način posvečevanja Njegovega imena, bosta manjkali globina in razsežnost, kot jih On hoče, vse dokler bodo na svetu ljudstva in posamezniki zunaj Cerkve. Vse človeštvo je namreč poklicano, da v popolnosti te daritve daje vso slavo in čast Očetu po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu.

Po maši je vse človeštvo poklicano, da je s svojo Glavo darovano in da se daruje, spremenjeno v Cerkvi v Kristusovo Telo. Le tedaj bo božje Ime posvečeno in bodo "vse stvari prenovljene v enem samem Poglavarju" in bo odrešeno ljudstvo, ki ga je Bog pridobil za hvalo svojega veličastva (Ef 1, 10 in 14).

Božja slava v dušah

Božja slava je blesk božjega življenja v dušah. Ako Boga ljubimo — kako ne bi z vsem bitjem hoteli in si prizadevali z molitvijo, vedenjem, izročitvijo vsega, kar imamo in kar smo, da se to isto življenje zablesti v vseh naših bratih; da bi vse človeštvo bilo odblesk božjega življenja in popolnosti, ki ju je Bog milostno posredoval svetu?

Ljubezen do Kristusa — temelj našega apostolata

Misijonsko delo je torej zasnovano na ljubezni do Boga in Njegove slave. Prav tako pa raste iz ljubezni do Njegovega Sina Jezusa Kristusa. Ta Sin je Očetov misijonar med ljudmi. Rodil se je, živel, učil, trpel, preli kri in dal življenje, da jih odreši, da bi imeli življenje, življenje v izobilju. Kristus, učlovečeni božji Sin, biva v slavo božjo in za zveličanje ljudi. Vse njegove misli, besede, dejanja, skrbi in tesnobe, trpljenje, smrtni boj, smrt — vse je usmerjeno v njegovo poslanstvo; zato ne more nihče Kristusa ljubiti in živeti združen z njim, ne da bi — na raznolike, a dejanske načine — sodeloval pri tem poslanstvu. Naša ljubezen do Boga in do Kristusa je utvara, če se ne trudimo za ta dva Kristusova cilja — Očetovo slavo in posvečenje duš — bolje: za edini Kristusov cilj; kajti zveličanje in posvečenje duš je resnični izraz božje slave na tem svetu.

(Sledi.)

PRED VRATI RDEČE KITAJSKJE

IZ POPOTNIH ZAPISKOV MGR. DR. MAKSIMILIANA JEZERNIKA,
podravnatelja papeškega Zavoda za širjenje vere v Rimu.

Lahno pljuskanje morskih valov ob ladjo me prebudi. Pogledam na uro. Po mojem načrtu je že nekoliko pozno, a ob pogledu skozi malo okence zapazim, da je v pristanišču še prav malo življenja, bližnje mestne ulice pa so popolnoma mrtve. Srce mi zaigra od veselja. Več kot desetletna želja je uslišana. Na dnu duše je tlela od trenutka, ko sem začel študirati misijonsko znanost, in danes smem reči: dopolnjeno je. Na lastne oči vidim — Makao. Še več, želja se mi je izpolnila na mamini god. Zame je to nekaj izrednega, ker je ravno na njen god prišlo do mojih največjih odločitev: zapustil sem rodno hišo in odšel študirat v Maribor — torej prva ločitev od doma; na njen god sem prišel v Večno mesto Rim, kar pomeni pravo prelomnico na moji življenjski poti. Danes sem v Makau — na stikališču Kitajske s katoliško Cerkvijo. Prekrasen dan; dan človeških in duhovniških lepot.

Sopotniki še počivajo. Upam, da jih z osebnim delom nisem prebudil. Pograbitim popotno torbo in po prstih zapustim prijazno ladjo. Portugalska govorica stražnikov me opozarja, da prihajam v deželo, ki je očitno portugalska last. Neznaten otok portugalske oblasti, ki se zgublja v morju vzhodnih držav. Morda bi bilo bolj pravilno: simboličen ostanek portugalske moči, ki je splahnela. Zame bo to edini obisk portugalskega ozemlja na dolgi in prijetni poti okoli sveta. Turistična kri mi je napolnila žile in je dosegla višek pri opazovanju poti, ki vodi na Kitajsko, in pa pri mirnem motrenju Kitajske skozi semeniško okno.

S turistično beležko

Na prvi pogled ugotovim, da sem v drugem svetu. Nič več visokih palač Hong Konga, namesto angleščine se portugalščina brati s kitajskimi napisi. Tih in nejasni angleški izgovorjavi odjekne čisti latinski naglas. Po zunanosti bi mogel sklepati, da je bil portugalski um zelo aktiven, ker skoraj vse ulice in slog glavnih stavb odgovarjajo njegovi miselnosti. Tujčeva roka pa ni mogla zadušiti domače duše. Ne! Nepristranskemu opazovalcu se zdi, da je tuja roka naredila le portugalski okvir, a se še zdaleka ni dotaknila kitajske vsebine. Ozke ulice spominjajo, da je mesto starejše kot Hong Kong, ter nehotе pričajo, da je igralo v zgodovini Cerkve večjo vlogo kot druga evropska središča na Daljnem vzhodu. Razkrojlene cerkve se ujemaajo z okolico in ne morejo zatajiti, da jih je zgradila miselno ista roka.

Kar osupnil sem od začudenja, ko sem pri vstopu v stolnico spet zagledal kanonike. Sem čisto pozabil, da še obstajajo. Stolnica je bila popolnoma prazna, kljub temu, da je bil že čas za maševanje. Samo štirje kanoniki in dva pomočnika motijo z na pol petimi na pol recitiranimi molitvami sveto ti-

šino. Nehote sem se spomnil na nabito polne cerkve v Vietnamu, kjer pa nisem videl kanonikov. Mučen občutek me je spremljal med maševanjem pri oltarju Fatimske Matere božje in se ga zlahka nisem mogel znebiti. V spremstvu župnika sem občudoval snago svetišča in umetnostne primesi preproste zgradbe, ki bi jo mogel strokovno opredeliti med tiste, v katerih se verska umetnost preliva v svetno.

Pot, ki me pelje od stolnice do semenišča, je viden ostanek časov, ko je bil Makao oporna točka katoliških misijonarjev in so se po njej sprehajali portugalski vitezi. Ozka in vijugasta se vzpenja in zopet pada, dokler ne pride do cerkve ob bogoslovnici, ki združuje v sebi vso zgodovino mesta. Mladi ravnatelj (rimski doktor) skuša dodati v zadnjih letih starim prvina modern izraz.

Srečanje z mladim ravnateljem je prisrčno. Zadnje rimske novice so zanj prijetna novost in čustveni povratek in šolska leta; ponudil se mi je za vodnika in tolmača po mestu. Z avtom bo šlo seveda hitreje.

Ob kramljanju z njim ter z generalnim vikarjem počasi vstopam v portugalski svet in si ogledujem mestne spomenike, o katerih sem slišal že v šoli ali pa sem jih zasledil v knjigah. Cerkvi sv. Avgušтина in sv. Antona predstavljata skupno s stolnico preprostost zapadnega okusa, ki se zgublja v fantaziji kitajske umetnosti kot kozarec vode v kadi.

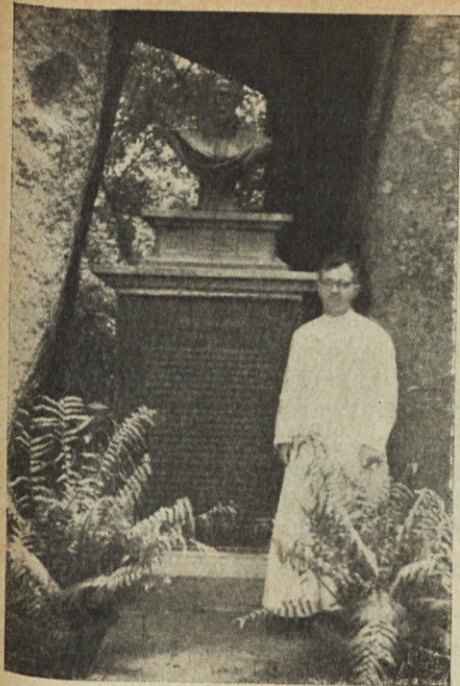
Pot nas pripelje v mestni park; sicer ni nič posebnega, a po vodnikovih načrtih ga ne smem spustiti. Kmalu uganem, kje se skriva razlog. V parku je postavljen spomenik njegovemu največjemu pesniku, ki ga je vlada pregnala iz domovine zaradi krivih idej in ga priklenila na ta oddaljeni košček zemlje. Luiz Camoes je eden tipičnih primerov, kako človeška oblast preganja žive mislece in jim po smrti postavlja neminljive spomenike.

Škofijska palača je na drugem delu polotoka. Morda je to najlepša točka, odkoder zreš kot iz opazovališča daleč naokrog. Pred tabo morje, za teboj nepregledna Kitajska, na levi reka, ki loči Makao od celine, na desni spet morje in novi del mesta za kitajske begunce. Njihovo število raste, zemlje pa primanjkuje. Kaj narediti? Sistematično zasipajo morje in iz bivšega morskega dna rastejo nove, mogočne palače, podobno kot so si zgradili novo letališče na nasuti morski gladini.

Po stopinjah misijonarjev

Pripovedovanje vodnika je zanimivo. Desetletja se vrstijo, kot bi veter obračal strani knjige. Strani niso prazne, temveč popisane z znojem in včasih celo s krvjo evropskih katoliških misijonarjev. Kako globoka so ta občutja!

Na majhnem gričku zagledam veličastne ostanke porušene cerkve. Ravnatelj mi razloži, da sem na kraju, kjer je bil nekoč zavod sv. Pavla. Korak mi zastane. Koliko spominov me veže na te ostanke. Torej samo to naj bi ostalo od znanega zavoda, ki je bil več desetletij žarišče katoliške kulture na Daljnem vzhodu? Semkaj so bili namenjeni prvi japonski kandidati za duhovništvo. Dolga je bila pot od Nagasaki v Makao. Samo ljubezen do resnice jo je premagala.

Pri spomeniku pesnika Luiz Camoesa.

Ostanki cerkve slavnega zavoda.

Od veličastnega zavoda, prvega semenišča v tem delu sveta ni praktično nobenega ostanka. Vse je uničil zob časa. Ni več sledu o sobah, kjer so se pripravljali prvi misijonarji za vstop v Kitajsko; ni več učilnic, v katerih so se seznanjali z azijsko kulturo in skušali izluščiti iz nje neomejeno resnico. Vse je izginilo. Ostalo je le še pročelje cerkve, ki samotarsko stoji in kljubuje času, kot nagrobni spomenik življenju in smrti na čast, padcem in zmagam v spomin.

Ustavil sem vodnika, se povzpел na nekaj metrov oddaljeno skalo in fotografiral veličastno grobišče. Za hip sem povsíl glavo, se pridružil so-bratom in duša je molila, naj njihove žrtve ne bodo zaman.

Kmalu pridemo do ceste, ki pelje naravnost na Kitajsko. Spet nov do-življaj za vsakogar, ki pozna zgodovino širjenja vere v teh deželah. Makao je bil namreč več stoletij edina točka kitajske zemlje, kamor so smeli stopiti Evropejci, se ustaviti in morda po tej cesti nadaljevati pot v brezmejno ki-tajsko cesarstvo. Kako bi se ne zganilo srce ob misli, da so prav po tej cesti korakali veliki sinovi Cerkve kot p. Ricci, in nepregledna množica ne-poznanih misijonarjev, katerim je plamtela v duši samo ena želja: priti do kitajskega prestolnega mesta. Prosim spremljevalca, naj me popelje prav do

meje. Na žalost ni mogoče, ker bi moja duhovniška obleka izzivala komunistične stražnike. Vdam se. V razdalji 50 metrov vidim stražo, mirno se spreha sem in tja, na obzidju pa plapola komunistična zastava. Nikamor se mi ne mudi. Vsako malenkost bi si rad vtisnil v spomin, a spremljevalec mi namigne, da so naju straže opazile, zato bo pametno oditi. Najraje bi se vrnil peš po poti prvih oznanjevalcev božje besede na Kitajskem. Skoraj bi ne opazil siromašnih družin, ki taborijo na obeh straneh ceste. So kitajski begunci, ki so zapustili rdeči raj in si iščejo boljšega življenja.

Po stopinjah misijonarjev; morda bi smel reči: po stopinjah slovenskih misijonarjev.

Že dva dni iščem slovenskega salezijanca g. Pavlina. Že v Hong Kongu sem ga iskal. Moj naslov je bil ostarel. Iz prve hiše so me napotili v drugo, tu mi povedo, da je šel pred kratkim v Makao. Izrabim trenutke pred kosilom in skočim k salezijancem z mislijo v srcu: Tokrat mi ne bo ušel! Smola! Sinoči je šel po opravkih v Hong Kong in se bo vrnil danes popoldne. Sreča mi ni bila ravno mila. Dvakrat se bosta najini ladji križali v hongkonškem zalivu, dvakrat se bova navidezno pozdravila, ne da bi se srečali najini očesi. Pozdrav v Kristusu, ki ne pozna ne razdalje ne zaprek.

Pri oknu

Nekajurni počitek v bogoslovnici je kot nalašč za razmišljanje, je trenutek, ko morem zbrati svoje vtise, poglobiti razna vprašanja in izpopolniti svoje načrte.

Ravnatelj mi razlaga zgodovino semeniškega vrta; kako je tesno povezana z nekdanjimi dogodki; pomembnost starega drevesa, ki kraljuje na dvorišču. Dvorišče je ograjeno z visoko železno mrežo in skozi to mrežo fotografiram Kitajsko, ki je na oko oddaljena le nekaj metrov. Na sliki sem pozneje opazil, kako realistično predstavlja tamkajšnje današnje stanje Cerkve. Železna zavesa mi zakriva pravi obraz Kitajske. Grenka kapljica kane v čašo veselja.

Pri kosilu pozdravim vse duhovnike. Deloma so Portugalci, ostali pa domačini. Sedim pri isti mizi in obe skupini sta vsaka na svojem koncu. Usoda me je postavila ravno na sredo ter sem tako psihološko zvezni element obeh svetov. Zaradi mene se vrši pogovor v angleščini, drugače pa, vsaj tako sklepam iz raznih namigov, vsaka skupina govori v svojem materinem jeziku. Kosilo je neka mešanica portugalskega in kitajskega okusa. Izmed vseh naj predstavim le frančiškanskega patra, misijonarja, ki so ga pregnali s Kitajskega. Prišel je pravzaprav na oddih, a poučuje v bogoslovju sveto pismo. Še posebno me zanima, ker je po rodu Tržačan; njegova mama se je pisala Juvanovič. Slovenska beseda mu ne teče več, pač pa se živo spominja svetih Višarij, kamor je romal pred odhodom v misijone. Kar milo se mu je storilo ob misli na goriška Brda, na tržaško pristanišče. . . Za trenutek je misijonar poromal nazaj v domovino k bratu in sestri, ki še živita, v srcu pa je občutil, da jih ne bo nikdar več videl.

Večkrat skušam navezati pogovor s kitajskimi duhovniki, a zaradi omizja

Pogled na rdečo Kitajsko skozi železno mrežo...

je šlo bolj težko. Po kosilu izrabim priliko in se pridružim njihovemu krogu. Vsi smo veseli prijateljskega pogovora. Kmalu odkrijemo celo vrsto točk, ki nas družijo. Kar trije so duhovni voditelji Marijine legije. Znašli smo se v snovi, kjer bi ne bilo ne konca ne kraja izmenjavanja misli. Prekinil nas je zvon, ki je odkazal vsakemu svoje delo.

Vrnil sem se v svojo sobo, k oknu, ki objema kitajsko celino. Vsedem se k mizi in začnem pisati. Roka omahne in začnem fantazirati. Naslonim se na staro, a prav zato bolj zgovorno okno; nemoteno gledam, kako se vrti pred menoj film zgodovinskih dogodkov. Samo reka me loči od bližnjega hriba, kjer razločim hiše; najbližja bo menda stražnica. A nikjer nobenega življenja. Skoraj ne verjamem, da je to Kitajska mojih mladih let, kaj šele Kitajska mojih univerzitetnih študijev. Samo polovica reke me loči od nje. Večina ribiških čolnov pripada komunistični Kitajski. Ne, niso sanje, ampak gola resnica.

Le nekaj kilometrov me loči od obljubljenega dežela in vendar je tako daleč, neskončno daleč. Moje oko ne proдре tako daleč in ostala mi je tujka. Šele sedaj se zavem, da me loči od Kitajske železna mreža, ki sem jo videl dopoldne na vrtu; sedaj šele čutim, da sedim pri oknu in skozenj gledam v deželo, ki mi bo ostala nedosegljiva. Oko jo išče, ljubezen plamti, a ne bo uslišana.

Ko sem končal brevir, sem zmolil rožni venec z bogoslovci. Zelo kratek se mi je zdel. S prijaznim ravnateljem sva šla v mesto, nakupila nekaj spominskih slik in se bližala pristanišču. V znak bratske ljubezni, v spomin na kratko srečanje najin角度 življenjskih čolničkov, si privoščiva makauški sladoled.

15 LET - MISIJONSKI ZDRAVNIK!

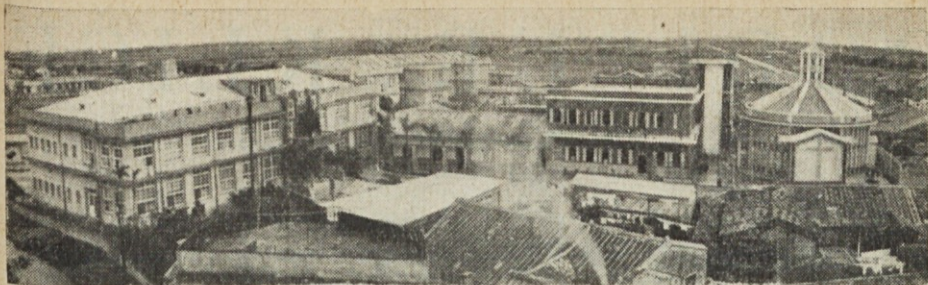

Dr. Janež je napisal na hrbet te značilne fotografije: "Pred 11 leti sva s temlem kamilijanskim patrom v moji sobi v Čaotungu igrala šah. Sredi igre so vdrli v sobo komunisti, ki so mene odgnali v zapor, kjer sem tičal štiri mesece. Pater je mogel domov. Sedaj je pa misijonar v Sijamu, in ko je te dni prišel v Lotung na Formozo na sestanek sobratov-misijonarjev, sva se po 11 letih spet srečala in se takole pozdravila..."

Le kratko Vam pišem kot odgovor na Vaše pismo. Me veseli, da ste s slikami zadovoljni. Ob priliki jih bom še poslal. Letos, v maju poteče 15 let, odkar ste me spremili v Buenos Airesu na ladjo in me poslali v to deželo.

Ni se treba čuditi moji vztrajnosti v misijonih; zame to ni nobena žrtev, saj kot kirurg nikjer in nikdar ne bi magel najti kaj lepšega kot je ta otok in bodite prepričani, da sem Vam iz srca hvaležen, da ste mi omogočili odhod na Kitajsko; brez Vašega posredovanja bi je nikdar ne videl. Se še spominjam, da sem že v ljudski šoli prebiral "Katoliške misijone" ter že takrat sanjal o Kitajski. Ko sem bil star 10 let in sem šel na gimnazijo, me je oče vprašal, kaj mislim postati. Pa sem odgovoril, da misijonar na Kitajskem. In vse od takrat sem vedno sanjal o Kitajski... res ne vem, zakaj... Lahko Vam zagotovim, da sem po 15 letih v tej deželi vedno bolj navdušen nad takratno svojo odločitvijo.

Pred 18 leti sem bil med mnogimi, ki so nas vrnilo rdečim. Angleški oficir me je izročil svojemu rdečemu kolegu, a se mi je posrečilo neopazno zbežati in se skriti v visoko rž, kjer sem ležal nepremično šest ur, ne vedoč, kje se pravzaprav nahajam. Bil sem eden prvih, ki so se vrnilo nazaj na Koroško, kjer sem lahko povedal, kam vozijo naše. No, in v tistih šestih urah, ki sem jih preležal v rži, sem se spomnil marsičesa; da je to (28. maja) obletnica doktorske promocije; da sem vedno sanjal o Kitajski...; In tedaj

K tej sliki tale dr. Janežev pripis: Pogled na našo bolnico te dni. Na levi kirurgija, za njo medicinski oddelek; zraven nove bolniške kapele del spet novega oddelka, katerega gradnjo nadaljujemo te dni, tako da ga povežemo z že zdaj obstoječo kirurgijo, ki bo s tem pridobila 60 novih postelj, jaz pa isto-toliko novih bolnikov... — Pred 11 leti sem tu našel blatno riževo polje...

sem naredil obljubo, da če se rešim, pojdem na Kitajsko, če me bodo le hoteli...

30. maja sem prišel nazaj v Celovec in prva oseba, ki sem jo srečal, je bil č. g. Kopač. Povedal sem mu, kaj se je z menoj zgodilo. On je moje pripovedovanje poslušal ter slednjič dejal: "Doktor, jutri zjutraj grem preko gora v Rim, pojdite z menoj, greva skupaj na Kitajsko. V Rimu je msgr. Kerec, ki išče slovenskega zdravnika." Šel sem, akoravno ne takoj naslednje jutro... Šel sem šele, ko ste Vi predhodno vse uredili za moj odhod. Prisrčna Vam hvala.

Po 15 letih res ne vem, kaj naj Vam napišem za "Kat. misijone". Že dolgo tega je č. s. Kalista po obisku v Lotungu pisala pismo za KM in tam zabeležila moj dnevni red. Ta je ostal nespremenjen: 24 ur v bolnišnici, dan za dnevem, leto za letom... Zopet smo dozidali del novega oddelka, ostalega bomo začeli te dni. Upam, da bo letos dokončan in s tem bo bolnica popolna. Po blagoslovitvi bom poslal slike in še kaj pripisal o življenju in delovanju tukaj. Do takrat pa potrpite.

Vse znance prisrčno pozdravljam in vsem želim veselo alelujo, prav tako tudi Vam in Vas prisrčno pozdravljam.
Janež

Apostolat življenja. "S trobentanjem ne daješ pričevanja. Apostolat in propaganda nimata nič skupnega. Pravi apostol daje o Bogu pričevanje s svojim življenjem in to pričevanje privlači ljudi kot veselje."

Kardinal Saliège

BODIPUR KLIČE

Piše o. JOŽE CUKALE SJ, Bodipur, Indija

Na vsakem poštemem zemljevidu Bengalije najdeš štiri rokave, po katerih vdira voda v 24. Parganas: Muriganga, Saptamuki, Matla in Gosaba. Eden zelo lepih prelivov je Curzon Creek. Tam so na eni strani državno rezervirani gozdovi, kamor vleče srce vse lovce, na drugi strani pa je Rakoskali ali Škratov zaliv.

Čoln se ziblje na sivozeleni reki, ki ji skoraj ne vidiš kraja. Nova cerkev, ki jo je postavil pred kratkim p. Sedej, je zidana iz ilovice in pokrita z rdeče žgano opeko. Zaradi drevja je ne vidiš, a slišiš razločno njen gong ob angelovem češčanju.

Osem ur odtod s čolnom po reki navzgor v smeri Kalkute je Bodipur. Z južne strani se odpira lep pogled na novo cerkev — s stolpom v grajskem slogu —, ki jo je tudi zidal p. Sedej. Mirne vesti lahko rečemo, da je bodipurska župnija Sedejeva kreacija. Srce ga žene nazaj med Bodipurce, a bolezen ga drži priklenjenega na posteljo, kjer počiva od utrudljive vožnje. Pravkar se je vrnil iz Slovenije in iz nepozabne vrhniške fare. V Louvainu v Belgiji so ga obsevali s kobaltom in cezijem, da preženo raka iz ust in iz pljuč. Ta misijonar je znan, da malo govori, a kar pove, velja. Zadnje čase pa je postal izjema: kdo bi ostal redkobeseden po vsem, kar je slišal in videl doma in po svetu?

Včeraj je praznoval Parganas Doljatra prihod boginje Vesne v deželo. Mladina je na preži, da te opleska z barvano vodo; tvoja novooprana obleka je sicer uničena, a kaj zato! Danes je pomlad in sonce in cvetje in rast in življenje. Časopisje piše, da so zaprli celo kopico takih predpustnih norcev po Kalkuti.

Imamo dva večja kulturna centra, ki naši džungli odpirata okno v svet: Kadwip in Diamond Harbour. Tam so trgovine odprte skozi vse leto, medtem ko naši bazarji kupujejo in prodajajo le dvakrat tedensko. Diamond Harbour ima elektriko in srednje šole ter množico uradov. Kadwip pa se razvija počasneje. Spadamo pa pod policijsko postajo v Kulpi, ki je kakih dvajset kilometrov odtod, če ne več. Vendar pa imamo nočnega čuvaja, ki seveda večino noči prespi, zato so nam pretekle noči pokradli iz vrta skoraj vse kokosove orehe. Je pač čas ženitev in take stvari pridejo sila prav nepridipravom. Zato bi bilo primerno, da bi zapisali v župnijski grb besede, ki stoje v grbu angleške kraljeve hiše: Dieu et mon droit. P. Sedej bi rekel: Bog in moja puška! In kar reče on, to velja, smo omenili zgoraj. Tatovi tu okrog tudi vedo, da njegova beseda drži.

Nekaj zares in nekaj anekdot

Naši kraji morajo biti pač med najlepšimi vsega 24. Parganasa, ker leže v Sunderbansu. To pomeni krasni gaj. Da domišljija tod okrog bujno cvete, je gotovo kakor pribito. Skoraj edina stvar, ki zares bujno cvete, ra-

V Bodipurju popravljajo nasip; če ob povodji popusti, je riževa setev za 20 let onemogočenal — Tako pripominja k sliki o. Jože Cukale S.J.

zen če izvzamemo tamarind in kaktus! A s tem še ni rečeno, da je vse zraslo na luni, kar pripovedujem. Čisto gotovo je res, da so naše reke pol dneva prazne in polovico noči polne blata in vode. Menda jih luna trka. Kadar pa usihajo, je treba ljudi prenašati do ladij in brodov. P. Sedej se ne da nikdar prenašati. Zgodba pa je tale.

Na svojem misijonskem potovanju je moral Sedej z novim belim tarlarjem preko reke. Dva nosača sta se ročno podvzivala, da ga preneseta z brega na mali motorni čoln sredi reke. Vmes pa je bilo srebrnosivo mastno blato. Njuna ramena in roke je zasedel Sedej (tehtal je malo manj ko dva stota). Nosača sta se po par negotovih korakih vdrla v blato do pasu. Med njima je sedel v blatu misijonar. A dobri misijonar jima je brž hitel pomagati iz blata. Pri tem je sam obtičal do pasu v čobodri. Ko pa sta zlezla na brod, sta iz gole hvaležnosti vrgla vrv in deseterica je potegnila težki tvor na krov, ki je potem brez težav nadaljeval svojo misijonsko pot.

Že nekaj stoletij je naš kraj obljuden. Mnoge Bengalce je prisilil v ta divji prostor rokavov in rek sistem degeneriranega egoizma vladajočih braminov, kot mi je ravno danes pripovedoval zemidar Krishna. Semkaj so pošiljali tudi politične kaznjence ter kriminalce, ki so obljubili poboljšanje.

„Človeška družba jih je pozabila, Vi misijonarji pa ste prišli in jih pričeli reševati.“ Pustimo ob strani verodostojnost te izjave. Dejstvo je, da so ti kraji znani kot varno zatočišče nesocialnih elementov in dakoitov, kar pomeni po amerikansko: gangsterjev. Vendar pa je velika večina prebivalstva poštena, razen koder jih revščina ne tira v obup.

Precej dolgo je že tega, kar se je trem takim nepridipravom pozelelo Sedejevega novega kolesa. Z bambusovimi prekljami in velikim mečem so mu zastavili pot in mu iz spoštljive razdalje zapovedali, naj jim odda kolo, sicer... Sedej jih vabi, naj sami pridejo po kolo, pa jim ponudba ni bila kar nič všeč. Patra pa mine potrpežljivost ter se zakadi v enega izmed njih. Dvigne ga visoko v zrak, da so zabingljale suhe krače, in ga vrže v ribnik. Revež se je nalokal vode, drugim se pa ni zgodilo nič, ker so jo med tem popihali. Sedej pa je spet nadaljeval svojo pot.

Prav verjetno so „Kat. misijoni“ že kdaj omenili tisto cvetko iz Sedejeve misijonske torbe, ko je šel previdevat staro betežno bolnico v dve uri oddaljeno vas. Takrat je bil naš pater že bolan in utrujen od dela pri oranju z ruskim traktorjem. Imamo „Vladimirec“, ki je sicer po človeško zadolžen, a pridno pomaga pri božjem razdolževanju. Sedej zleze na traktor in požene čez drn in strn, preko poljskih stezic in tam, kjer jih ni bilo, da pride o času do kraja, kjer je umirala ženica. Zapelje pred kolibo, pa ti prikrevsa izpod palmovega gaja, ki zasenčuje ribnik, starka, vsa sključena in slabotna, ter pozdravi patra.

„Ja, mati, pa so mi sporočili, da umiraš!“

„Oče, življenja res ni več v meni, a umazana ne smem prejeti svete popotnice.“

Prav je napravil Sedej, da jo je dal v poslednje olje, ker stare matere drugi dan že ni bilo več med živimi.

Traktor pa ne počiva, kakor njegov nerazdružljivi prijatelj Sedej v Kalcuti. Zdaj mu streže (traktorju, ne Sedeju) brat Vidmar. Orje za misijon. orje sosedom, črpa in čisti vodo iz ribnikov in tako zmanjšuje dolgove. Uči ljudi umnega poljedelstva, vsem postaja vse. Brat Vidmar je pravi „doktor Vsezna!“. Tako ima duhovnik bolj proste roke pri vodstvu duš.

Raki so bili krivi, da je zadnjič vrli brat Vidmar skoro utonil. Te živalce nevidno glodajo nasip in delajo majhne rove, ki jih podtalna in hitro tekoča voda iz polj razširja. Pri pregledu nasipov pa mu je nenadoma zmanjkalo tal in jašek ga je začel vsrkavati. Da ni sv. Jožef poslal fanta, ki mu je dal roko v pomoč, bi Vidmar danes že počival v Abrahamovem naročju. A sv. Jožef in naš farmar sta velika prijatelja, zato mu je drugič podal roko, ko je poganjal svojo mašince pri Toktipurju. Ozka pot, na obeh straneh ribnik! Traktor vozi po na novo nasuti zemlji prav previdno, a mu začne spodrsavati in začne lezti v globino. Že se je Vladimirec nevarno nagnil, ko požene Vidmar motor z vso silo, in traktorju uspe se izkobacati iz najhujšega. Če bi ga potegnil in pokopal pod seboj, bi jokala vsa provinca za prizanim delavcem v Gospodovem vinogradu.

Straža na jugu

V mesecu januarju zaživijo vse vasi, selišča, ceste in poti, ki vodijo k morju. „Vedi Sagor e poi muori“,¹ bi lahko rekli z božjepotniki, ki se v

¹ „Oglej si Sagor (Napoli), potem lahko umreš...“ (Italijanski rek. Op. ur.).

Prvoobhajanci iz deževne dobe pred cerkvijo v Bodipurju; levo č. g. o. Cukale S.J., zraven njega dve sestri sv. Ane, domačinki.

trumah vlečejo od vsepovsod z edino željo, da se operejo grehov. Gre do precej po evangelijsko: brez sandalov, brez palice, brez brašna, pa ne zato, ker so se radovoljno odpovedali temu luksuzu, marveč, ker so tako ubogi. Tisoči stradajo po poti, pa se le preživijo. Nekaj jih tudi vsako leto umre za koleru. A kaka sreča umreti na Panchami praznik, na kraju, kjer Hooghly pokusi vodo Indijskega oceana!

To ogromno množico ljudstva vodijo saduji ali indijski menihi. Nekateri od njih zahajajo tudi v naš dispanzer. Zdravila, brošure in slike svetnikov so jim zelo všeč, a dajem jih samo pod pogojem, da bodo molili h Kristusu. Nekaj jih je obljubilo, da bodo klicali Kristusovo ime, ko se bodo obredno potapljali v valove. Verjamem, da so to storili... Ali ne bi zmogla peščica pogumnih misijonarjev elektrificirati indijske množice, ki se v milijonih umivajo svete dni v svetih vodah, da bi pričeli klicati Kristusovo ime? To bi lahko bila priprava za pravi krst z ognjem in sv. Duhom...

„Kdorkoli bo klical Gospodovo ime, bo zveličan“

Klicali so me k petintrideset let staremu bolniku v Ramnagor. Trgovec Dibak je imel črevesnega raka.

„Dibak, ali ti rad šel k Bogu? Prišel sem, da ti pokažem pot k njemu.“
Ponavljal je za menoj: Jezus, verujem v te, Jezus, ljubim te.

V temnem domu je brlela petrolejka in obsevala kaplje krstne vode. Umrl je spokojno. Domači so slutili, kakšna zdravila sem mu dal, pa niso oporekali.

Karal je ves mesec klical h Gospodu, ponavljajoč Jezusovo ime. Njegova vas Rajnagor ali Kraljeva vas ne šteje niti enega kristjana, Karal je bil prvi. Še po njegovi smrti prihajajo njegovi sorodniki in mi prinašajo od časa do časa majhne darove, jajca ali banane. V Karalovi hiši visi slika Jezusovega Srca. Zdaj mora Kristus začeto nadaljevati. Obdržati mora, kar je osvojil. Mi mu pa pomagajmo. Kristus v Bodipurju potrebuje pomoči! Bodipur kliče...

Vloga dispanzerja

Za novodošlega misijonarja je velik problem, kako priti v domove Hindujev. Ko sem v Patorju razdeljeval brošurice, mi je eden oponesel, za kakšno politično stranko neki delam propagando? Sem in tja sem razdelil nekaj zdravil tistim, ki niso imeli denarja za vaškega *kubiraža*. Pa so kmalu pošla... A Božič je prinesel nekaj težjih čekov in ti olajšajo misijonarjevo srce. Pred očmi sem imel početek dispanzerja v Kidderpurju in podjetnost m. Magdalene v Morapaju... Na naši verandi pa stoji mizica in dva stola. To je zdaj naš dispanzer, kjer se vsak teden dvakrat tre ljudi! Od vsepovsod prihajajo bolniki ali pa jih prinašajo na bambusovih nosilnicah. Darovi prihajajo, z darovi pa zdravila. In ker se včasih pozabim zahvaliti vsakemu posebej, pa naj bo od tu poslana moja prisrčna zahvala v Argentino in v Trst, v Cleveland in Joliet, v Quincy in Princeton, v Willowick in v Kalifornijo ter v Kanado in vsem, ki mislijo na Bodipur. Ker je neviden svet bolj resničen od vidnega, zato ni treba posebej poudarjati, da se srečam vsak dan zjutraj s „fidei cultoribus“...

Vzgoja mladega in starega

Tiho je na bodipurskih poljih od sedmih zjutraj do poldne. Nič več ni vriska pastirjev, ki se podijo za ovci in kczami. Govedo je privezano z vrvjo k zemlji, pastirji in pastirice pa h knjigam. Okrog 70 živahnih otrok imamo v šoli, kjer odmeva od: *go gho, ko in kho*, to je: *a, b, c*. Tudi v Rakoskaliju sedaj pridno prihajajo v šolo. Darovi pa so nam omogočili, da imamo pet fantičev v malem semenišču. To je začetek, a z njim gre veliko upanje!

Vesele novice! P. Lojze Demšar je poklonil Bodipurju lepo monštranco, ki jo je imel na razpolago. P. Gabrič pa nov križev pot.

Protestant Ghatta je dovolil, da naši možakarji grade pot po njegovem polju do pokopališča, kjer počiva in čaka vstajenja tudi mladi jezuitski misijonar p. Müller, ki je umrl tukaj za kolero. Nič več ne bomo gazili po blatu in vodi v deževni dobi!

Pater Sedej nam je poslal lep antipendij, dar deklet vrhniške fare za bodipursko cerkev. Dobil je tudi lepo vsoto denarja iz Argentine in od nemške katoliške misijonske organizacije Misereor. Tako bo misijon kmalu na svojih nogah in samostan za sestre zagotovljen. Ko bodo te prišle, bo nad Bodipurjem sonce vse lepše sijalo.

Presveto Srce Jezusovo, naj pride tvoje kraljestvo med indijska ljudstva!

NAŠ BARAGA

„BARAGOV GLASNIK“ V U.S.A.

29. julija 1962 je Baragov glasnik („The Baraga Bulletin“. Izdaja ga 4 krat na leto Družba škofa Barage - Bishop Baraga Association, 521 Fisher, Marquette, Michigan — kot uradno glasilo postopka za proglasitev škofa Barage za svetnika. Urednik: preč. g. Charles J. Carmody) prvič izšel kot *priloga uradnega tednika marquetteške škofije „Our Sunday Visitor“*. Le-ta je prinesel natančnejše poročilo o tej spremembi. Iz njega je razvideti, da *bo poslej Baragov glasnik, katerega oblika je trikrat večja kot prej, dosegel večje število bralcev*. Baragova zveza ga pošilja še vedno posebej svojim članom izven marquetteške škofije (nad 3.000).

Potem prinaša škofijski tednik kratko *zgodovino Baragovega glasnika*. Izhaja od leta 1946 štirikrat na leto. Prvi urednik mu je bil Jožef Gregorič, tiskarja pa ga je 10 let frančiškanska tiskarna v Lemontu, nato ga je prevzela druga tiskarna. Od l. 1957 ga ureja Fr. Ch. Carmody, tajnik Baragove zveze. Glasnik je bil deležen mnogih pohval za svoje članke iz zgodovine Gornjih velikih jezer. Naročale so ga univerzitetne in ljudske knjižnice.

H koncu je škofijski tednik seznanil bralce še s *pregledom gibanja za Baragovo kanonizacijo*: Leta 1923 se je začelo v Sloveniji. Ob stoletnici Baragovega prihoda v Ameriko, l. 1931, so Slovenci v Lemontu ustanovili Baragovo zvezo, ta je l. 1946 imenovala odbor za raziskovanje Baragovega življenja in dela. Deset let kasneje je marquetteški škof Thomas J. Noa določil msgr. Joseph Zryda za postulatorja.

Prva številka Baragovega glasnika v novi obliki (št. 3-4 šestnajstega letnika) prinaša čez celo prvo stran *Baragov portret* (delo Ron von Burga). Spremlja jo nekaj vrst, iz katerih izvemo, da je bil škof Baraga eden od velikih misijonarjev, ki so zgradili katoliško Cerkev v Severni Ameriki. L. 1831 je svetniški pionir nadaljeval z delom, ki so ga bili začeli jezuiti, pa je nato za dolgo dobo zastalo. Priboril je pokrajino Velikih jezer križu. Skoro 4 desetletja je z velikim uspehom oznanjal evangelij Indijancem in belim naseljencem in to na velikanskem, divjem ozemlju nad 80.000 kvadratnih milj.

Uvodnik govori o junakih na raznih področjih, ki so ustvarili ameriško zgodovino in ki jih Amerikanci tako cenijo. Često pa ne gledajo v tej luči svetnikov-junakov na duhovnem področju. In vendar so svetniki najbolj človeški junaki in na področju, kjer je uspeh omogočen vsakomur. Treba je le sodelovati z božjo milostjo in vztrajati v boju leto za letom. Tak Kristusov borec v ameriški zgodovini je bil Friderik Baraga. Leto za letom so njegove žrtve postajale večje in se je njegova svetost poglobljala.

Namen Baragove zveze je delo in molitev za njegovo proglasitev za svetnika. Moliti nam je, da Bog stori čudeže po njegovem posredovanju. Če ga v resnici občudujemo, se bomo k njemu zatekali v zasebnih molitvah in prisili njegovega posredovanja, da nam Bog nakloni duhovne milosti. Predvsem pa bomo svoje življenje oblikovali po njegovem vzoru. To, kar je on dosegel, moremo z božjo

pomočjo tudi mi. Vsakdo od nas more postati svetnik. Kdaj bomo resno začeli z delom, da to dosežemo?

John Peters je priobčil članek o *Baragovem življenju v letu 1862* — torej pred sto leti: skrb za povečanje števila duhovnikov, mašniška posvečenja, birmanje, misijonska pota, obiski župnij, boj z revščino in neurejenimi razmerami, huda zima, v kateri je celo zvesti Gašper Schulte obupaval in premišljal, ali bi odšel. Veliki škof na meji velike države pa je vztrajal in — kot zaključuje pisec — „*njegove preskušnje in težave so zgradile temelj ogromne škofije; njegova vztrajnost je neminljiv vzgled za nas vse.*“

Joseph Fitzpatrick razpravlja o *zmedah v L'Ansu l. 1892*. Prvi del, ki zavzema celo 3. stran, razpravlja o *dogodbi med državnimi oblastmi in Indijanci l. 1842* in o boju, ki ga je Baraga začel, da za svojo novo šolo v L'Ansu zagotovi vsaj majhno državno pomoč. V L'Ansu so ga namreč pozvali Indijanci sami, dasi so tam že delovali metodisti. Študija se opira na dokumente, ki jih hrani Baragova zveza. To zbirko ureja in po potrebi prevaja poseben odbor pod vodstvom Jožefa Gregoriča.

Daljši članek prikazuje, kako „*težko je postati svetnik*“, še mnogo teže pa je biti uradno proglašen za svetnika. Postopek kongregacije za obrede je namreč silno strog. Preiskava gradiva je tako natančna, da potečejo včasih stoletja, preden se postopek zaključi. Posamezen primer zahteva včasih na tisoče strani dokumentacije in velikanske stroške, 50.000 in več dolarjev. Kanonizacija sv. Martina de Porres, proglašena 6. maja 1962, je trajala več kot 3 stoletja. Postopek so začeli v njegovi rodni nadškofiji v Limi l. 1658, 19 let po Martinovi smrti. Do beatifikacije je prišlo šele l. 1837 — deloma zaradi velike razdalje med Limo in Rimom in zaradi potopitve več ladij, ki so prevažale dokumente. Skoro 100 let

po beatifikaciji se je v Rimu začel postopek za kanonizacijo in se dovršil dobrega četrta stoletja kasneje.

Sedanji strogi postopek je sorazmerno nov. V prvi polovici bivanja svete Cerkve sv. stolica skoro ni sodelovala pri proglatitvi za svetnika. Za prve svetnike so bili priznani mučenci — z javnimi izrazi češčenja. Ti so bili seveda krajevno omejeni, zato je vsaka cerkvena občina imela svoje svetnike; šele počasi se je češčenje nekaterih svetnikov razširilo po vsej Cerkvi.

Nekako od 4. stoletja dalje so pričeli spoznavati za svetnike tudi *take, ki niso bili mučenci*. Tedaj so posamezni škofje začeli postavljati pravila in postopke, po katerih je prišlo do proglatitve za svetnika. Preden je bil novi svetnik sprejet v liturgijo, je bilo treba škofu predložiti popis njegovega življenja in svetosti ter čudežev, ki so jih po svetnikovi smrti pripisovali njegovemu posredovanju. Konec 10. stoletja je v urejevanje češčenja svetnikov posegla sv. stolica. *Prva kanonizacija, razglašena po papežu, je bilo proglašenje augsburškega škofa Ulriha* za svetnika. Proglatil ga je papež Janez XV. leta 993. Dvesto let pozneje — 1170 — je papež Aleksander III. določil, da *smejo samo papeži proglašati nove svetnike*. Vendar so bili izjemni primeri še več stoletij, dokler ni Sikst V. ustanovil kongregacije za obrede, ki naj vodi kanonizacijske postopke, in ni Urban VIII. odločno uveljavil izključno papeško oblast v tej zadevi.

Določbe Urbana VIII. veljajo še danes z nekaterimi neznatnimi spremembami, katerih zadnje je uvedel sedanji papež. L. 1959 je Janez XXIII. odobril nov pravilnik, ki postopek še bolj zavaruje pred morebitno pomoto zdravniške komisije za raziskavo čudežnih ozdravljenj.

Kako stroge so zahteve kongregacije za obrede, je razvideti že iz tega, da je med tisoči svetnikov, priznanih od Cer-

kve, le 156 bilo kanoniziranih od dobe ustanovitve kongregacije dalje.

Kanonizacija pomeni, da novi svetnik mora prejemati javno čast, da dobi svoj dan in da se mu sestavi liturgični ofi- cij. Njegove ostanke javno časte, mu postavljajo cerkve in oltarje, kipe in podobe in se z javnimi molitvami za- tekajo po njegovo priprošnjo.

Kongregacija za obrede šteje 33 kardinalov. Njen sedanji prefekt je kard. Larraona C.M.F. Za sodelavce ima kongregacija ok. 70 uradnikov in sveto- valcev. Kardinali-člani kongregacije se sestanejo vsak teden in prefekt poroča papežu o delu enkrat na mesec. Prav tako enkrat na mesec poroča papežu „generalni promotor“ za vero, bolj po- znan pod nazivom hudičev odvetnik. Njegova naloga je nadzorovati, da gre preverjanje pričevanj in čudežev po predpisanih pravilih. Opozoriti mora na vsako nejasno ali sumljivo vprašanje v življenju, delovanju ali dobrem glasu osebe, ki je predložena za svetnika.

Pod zaglavjem „Baragrams“ so pri- občene *novice*, ki so v kakšni zvezi z Barago in delom za njegovo kanoniza- cijo. Omenjena je „*odlična revija Ave Maria*“, ki jo izdajajo frančiškani v Lemontu, in njeno delo za Baraga. V prejšnjem letu so ti frančiškani poslali Baragovi zvezi 690 dolarjev. Potem so naštele še severnoameriške slovenske župnije in njihovi dušni pastirji, ki let- no prispevajo zvezi, z vsoto zbrano v prejšnjem letu. Končno je tu najti listo novih dosmrtnih, posebnih in podpornih članov zveze z njihovimi prispevki.

Številko krasi več *ilustracij*, nekaj *Baragovih izrekov (bolje zapiskov)* in pa *seznam duhovniškega osebja škofije Saut-Sainte-Marie v letu 1862*, povzet po „Catholic Almanac and Ords of the United States and British North Ame- rica“, New York 1864. Iz seznama je razvidno, da je škofija tedaj imela ok. 14.000 katoliških prebivalcev. Oskrbo-

valo jih je in misijonarilo med pogani 15 svetnih duhovnikov. Razpolagali so z 32 cerkvami, 18 misijonskimi postaja- mi, s 13 deškimi in 13 dekliškimi pri- vatnimi šolami s 450 učenci in 400 učenkami. Delovala je še 1 ženska re- dovna ustanova, semeniščnikov pa je bilo 7. Med duhovniki so bili razen ško- fa Barage še trije Slovenci: S. Zorn, Ignacij Mrak in Janez Čebulj.

* * *

Naslednja številka glasnika „The Ba- raga Bulletin“ je izšla kot 1. številka 17. letnika v decembru 1962. Celo na- slovno stran zavzema fotografija *nove kapele v Indian Lake*. Na drugi strani vidimo škofa Noa, gospo in gospoda Gregorič in preč. g. Scheringerja takoj po posvetitvi kapele. V zvezi s posve- titvijo je bil 16. septembra tudi *letni Baragov dan* pod vodstvom predsednika Baragove zveze msgr. Scheringerja. Ka- pela, posvečena Devici Mariji, je po- stavljena na mestu, kjer je Baraga l. 1832 zgradil svojo prvo misijonsko po- stojanko na Gornjem polotoku. Sredstva za novo svetišče so zbrali Kolumbovi vitezi v Manistique. Poslopje je zgradil Raymond Schmidt v slogu, ki spominja na koč *Čipevcev*. Marijin kip je iz carskega marmorja.

Urednik *Ch. J. Carmody* je v glasnik napisal članek *o Baragi — misijonarju*, podprt predvsem z izvlečki iz Baragovih pisem. O njegovi veličini, duhovnosti in uspehih je bilo že mnogo povedanega na teh letnih Baragovih dnevih. Zdi se pa — meni avtor —, da je neka poteza na indijanskem misijonarju, ki je doslej ušla raziskovalcem: to je Baragova zmožnost, da ljudem *napravi evangelij za nekaj življenjskega, domačega*. Prav to prizadevanje, da prilagodi evangelij duhu časa, je danes v Cerkvi čutiti bolj kot kdajkoli. Baraga se je dobro za- vedal, da prinaša Indijancem veselo oznanilo, ne pa da jih raznaroduje. Ni se vezal z državno oblastjo. ni pošiljal

poročil uradu za indijanske zadeve. Ni dajal evropski civilizaciji prednost pred indijansko in ni podpiral ameriškega šovinizma, ki je brezobzirno trebil Indijance. Sam je izšel iz naroda, ki se je stoletja boril, da obdrži svojo kulturo, zato je toliko laže soglašal z željo Indijancev, da si ohranijo jezik in zemljo. Izvrstno se je naučil njihovega jezika in njegovi govori, molitvene knjige in verski spisi so zvest odsev življenja, običajev in mišljenja rdečih ljudi. Veliki učitelj Baraga ni začenjal učiti verske resnice Indijancem takim, kot naj bi bili ali kot bi jih on želel, marveč takim, kot so dejansko bili. Ko čujemo Janeza XXIII. govoriti o „aggiornamento“ — o prilagoditvi krščanskih resnic časovnemu položaju —, se spominjamo, kako je to načelo Baraga dobro poznal in izvajal. *Molimo, da bi njegov veliki misijonski duh bil na vesoljnem cerkvenem zboru navzoč* in mu pomagal pri iskanju načinov, s katerimi je evangelij — vedno isti — mogoče prikazati kot vedno nov.

Razprava *J. Fitzpatricka o zmedah v L'Ansu* obdeluje v 2. delu *Okrožnico*, ki jo je 3. aprila 1844 izdal posle vodeči nadzornik za indijanske zadeve v Michiganu Robert Stuart. Z njo je bilo prepovedano, da bi se v kraju, kjer že deluje šola kakšne krščanske veroizpovedi, ustanovila šola drugačne veroizpovedi. Ta odlok je udaril proti šoli, ki jo je Baraga ustanovil v L'Ansu, kjer je že prej bila metodistična šola. Položaj v L'Ansu je postal toliko bolj napet, ker je več metodističnih Indijancev prestopilo k Baragi. Baraga je nadzorniku odposlal pismo, v katerem mu je zelo prav prišlo juridično znanje, pridobljeno na dunajski univerzi. Ugotavlja namreč, da okrožnica (z močjo zakona) nima veljavnosti za dobo, preden je izšla. Baragova šola v L'Ansu pa je začela delovati ok. 7 mesecev pred razglasitvijo okrožnice. Dalje je Baraga trdil, da duh okrožnice nasprotuje svobodi veroizpovedi, ki jo jamči ustava.

Med Baragrami je novica, da sta nadškof v San Juanu (Puerto Rico) James P. Davis in pomožni škof v Green Bayu John B. Grellinger pisala Baragovi zvezi in izjavila, da se zelo zanimata za Baragovo zadevo. — Med obiskovalci zvezinega arhiva je bil pred kratkim preč. g. Benjamin J. Blied, profesor zgodovine na marijanski višji šoli v Fond du Lac. Med njegovimi deli je posebno tehtna knjiga „Avstrijska pomoč ameriškim katoličanom.“ — Arhiv je obiskal tudi *mšgr. Maksimilijan Jezerinik*, vicerektor univerze kongregacije za širjenje vere. Naš rojak, ki je svojo doktorsko tezo iz misijonologije napisal o Baragi, je obiskal Baragovo zvezo na povratku v Rim iz Hong Konga in drugih krajev daljnega Vzhoda. Na str. 4 je fotografiran skupaj s tajnikom Baragove zveze Ch. J. Carmodyjem. — Zveza je oktobra 1962 razposlala 68 rektorjem semenišč v Michiganu, Illinoisu, Ohio in Minnesoti prošnjo, če sme semeniščnikom pošiljati gradivo o Baragi. Odgovori so bili na splošno povoljni.

Iz uvodnega članka spoznamo, da se Baragove podobe in knjižice o njem širijo ne le med katoličani, ampak tudi med drugoverci v Združenih državah.

* * *

Za zaključek tega poročila o razširjenem glasilu Baragove zveze naj navedemo uvodne besede v članku „Kaj je z Baragovo zadevo“ v reviji *Ave Maria* (septembrska številka, str. 273): „Kaj je z Baragovo zadevo? Ali je res vse delo za njegovo beatifikacijo ustavljeno? Ali Baragova zveza (Bishop Baraga Association) več ne deluje? Taka vprašanja prihajajo na 'Ave Marijo'. Nanja lahko odgovori samo marquetteška škofija. Vsak odgovor od drugod, tudi od nas, lahko več škoduje kot koristi. Kdor želi zasledovati delo za Baragovo zadevo, mora samo zasledovati poročila v Bulletinu, ki izhaja štirikrat na leto.“

po misijonskem svetu

Darovi, možnosti in vnema

Družba za širjenje vere je leta 1961 nabrala 88 milijonov mark ali 2.992 milijonov pesov. To je glavni vir denarne pomoči ok. 750 misijonskim škofijam. Na vsako je torej prišlo povprečno 118.000 mark ali nekaj nad 4 milijone pesov. Kako neznatna je ta vsota, uvidimo, če primerjamo z njo 130 milijonov mark ali 4.420 milijonov pesov, kolikor je letni proračun kölnske nadškofije.

Prispevke za DŠV so dali (v markah):

Evropa	32.886.904	=	37,2%
ZDA in Kanada	49.528.360	=	56,3%
Avstralija z Novo Zel.	1.437.592	=	1,6%
Lat. Amerika	3.272.564	=	3,7%
Azija, Afrika, Oceanija	1.121.468	=	1,2%

Iz Vietnama: Nadškof Peter Martin Ngo Dinh Thuc iz škofije Hué je brat državnega predsednika Ngo Dinh Diem-a. Izhajata iz starodavne katoliške rodbine. Slika je bila posneta ob priliki 91. rojstnega dne njune stare matere, ki jo vidimo v sredi na sedežu, v krogu še drugih svojih otrok in vnukov.

Katoličani misijonskih dežel Afrike, Azije in Oceanije so prispevali, kot vidimo 1,2 %, od tega Afrika 40 %, Azija 32 % in Oceanija 28 % (od oceanske vsote so $\frac{3}{4}$ dali Filipini).

„Katoliške“ dežele Latinske Amerike, tretjina katoliškega sveta, so udeležene pri darovih s celimi 3,7 %! Tudi v tem se kaže slabost latinsko-ameriške Cerkve. Njen prispevek je sorazmerno celo manjši kot prispevek gotovo ne bogatih katoličanov misijonske Cerkve Afrike, Azije in Oceanije, ki jih je (40 milijonov) za četrtno južnih Amerikancev. Med njimi je največji del (36 %) prispevala Kolumbija, čeprav predstavlja število njenih katoličanov le 9 % Latinske Amerike. Največje tri države skupaj (Argentina, Brazilija, Mehika) so pri svojih 62 % celotnega števila odrinile toliko kot Kolumbija: 38 % latinsko-ameriških prispevkov.

Glavno breme misijonske pomoči je še vedno na katoličanih Evrope in Sev. Amerike: 93,5 % vseh prispevkov. Od tega so evropski katoličani, ki pomenijo 88 % prebivalstva te skupine, darovali le 37,2 %, medtem ko je 12 % severnih Amerikancev zbralo 56,3 %.

Katolicizem med severnoameriškimi črnci

Od 19 milijonov črncev v Z.D.A. je 665.000 katoličanov, med njimi 131 duhovnikov, 200 bratov-redovnikov in 983 sester-redovnic.

*Pomoč zaostalim deželam — dà,
a ne tako!*

Švicarski poslanik v Novem Delhiju Cattat, izvrsten poznavalec indijske duhovnosti, je v svojem predavanju na monakovski univerzi izvajal med drugim: V mogočni jeklarni, ki so jo v Indiji ustanovili zapadni industrijalci, so delavci in inženirji pahnili skoz vrata duhovnika, ko je prišel iz Evrope, da med njimi opravlja dušno pastirstvo. — Nov dokaz, kako je Zapad zmetal na Vzhod milijarde, ne da bi kaj kori-

stile ali celo, da so imele škodljive posledice — to pa zaradi predsodka, da pri dajanju ne gre za notranje razpoloženje in namen, temveč le za nasprotovanje komunizmu pri boju za trg in politično zavezništvo. Občutljivi azijski takoj čutijo, ali prihaja pomoč iz resnične solidarnosti ali pa zgolj iz strahu pred komunizmom. V tem drugem primeru darovalcu ne gre prav nič za usodo ljudstva, ki ga „podpira“. Odtod često zloglasna azijska „nehvaležnost“.

Več katoliške literature v Indijo!

Katoliška akcija indijske države Andhra Pradeš je sklenila, da ustanovi družbo za razširjanje katoliških knjig med 30 milijoni prebivalcev. V pretežno katoliških vaseh bodo razen tega postavili knjigarne.

Pustite nam usmiljenke!

Bolniki neke gobavske bolnišnice v Jaffni na Ceylonu so na ministrsko predsednico Sirimavo Bandaranaike naslovili prošnjo, naj razveljavi odlok, po katerem redovnice ne smejo več delovati v državnih bolnišnicah. Ni skrivnost, zakaj bolniki vzljubijo redovniške usmiljenke.

Krst prvega poglavarja v Kvango

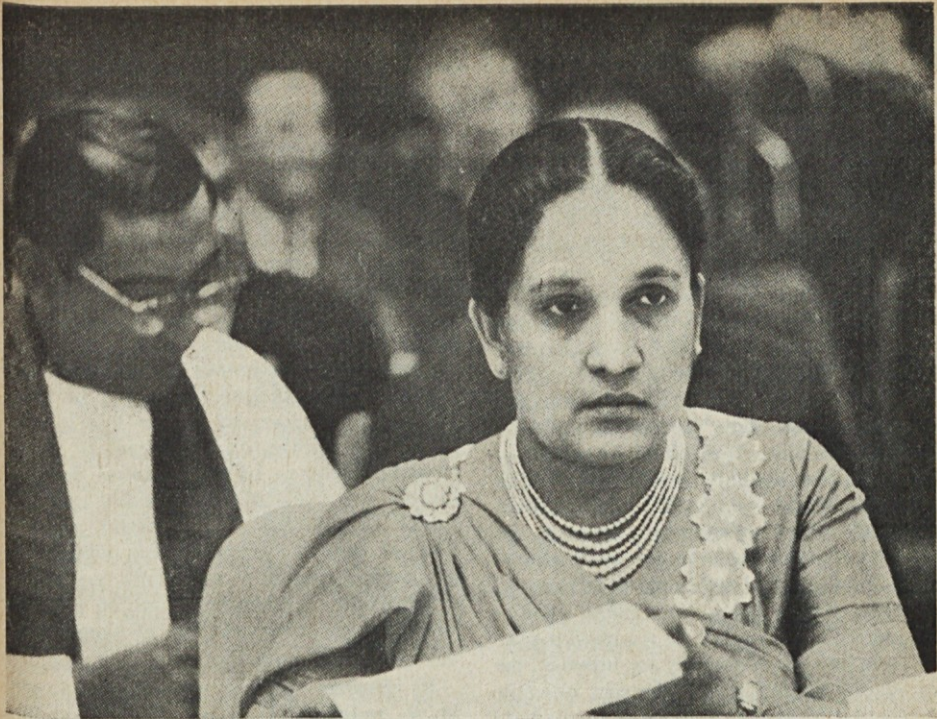
Škof Bouckaert iz Popokabake v Kongu je krstil poglavarja Mfumu Itenga in njegovo ženo. To je prvi poglavar province Kvango, ki je prejel krščanstvo. Skoro vse prebivalstvo je obredu prisostvovalo.

Prvi vietnamski jezuitje

Pet Vietnamcev je lani, na dan sv. Ignacija napravilo zaobljube. So to prvi vietnamski jezuitje nove dobe, verjetno pa sploh prvi v zgodovini. Slovesnost je bila v jezuitskem noviciatu v Thu Duc, ki je bil odprt šele pred dvema letoma.

Porast japonskih katoličanov

V zadnjih petih letih se je število japonskih katoličanov dvignilo za 27 %. Uradni katoliški priročnik navaja za le-

Ministrska predsednica Ceylona Sirimava Bandaranaike, ki ni nič kaj naklonjena katoliški Cerkvi.

to 1961 287.943 katoličanov. Poleg 1249 tujih je v državi 325 japonskih svetnih in 130 redovnih duhovnikov.

Loterijski dobitki za sestre

Uredništvu nekega dnevnika v Kalcuti je star Kitajec izročil 135 dolarjev s prošnjo, naj denar porabijo za dobrodelne namene. Vsoto je zadel v loteriji. Uredniki so znesek dali na razpolago m. Tereziji in njeni družbi za njihovo delo med najbednejšimi.

Duhovne vaje za nekatoličane

Na povabilo Marijine legije se je odzvalo 220 nekatoličanov in se udeležilo enodnevnih duhovnih vaj v papeškem semenišču v Pooni. Na sporedu so bila tri verska predavanja, ogled cerkve, dia-pozitivi iz Jezusovega življenja in raz-

govori o osebnih težavah poslušalcev.

Budisti za pravice katoliških šol

Budistični sodnik na Ceylonu Abayundera je vlado javno pozval, naj bolj pravično postopa s katoliškimi šolami. Navaja, da je vlada pod predsedstvom Bandaranaike razpustila v zadnjih letih nad 700 katoliških šol.

Verska svoboda v Ugandi

Anglikanski nadškof Leslie Brown je novemu ugandskemu ministrskemu predsedniku A. Miltonu Obote priredil svečan sprejem. Tam je Obote izjavil, da bo njegova vlada spoštovala versko svobodo. Ni v načrtu, da bi bila kakšna veroizpoved proglašena za državno, vendar bo vlada podpirala delovanje posameznih Cerkva.

naši misijonarji pišejo...

V objavljanju pisem slovenskih misijonarjev iz zadnjega pol leta ali še dalje nazaj smo prišli do črnega kontinenta, Afrike.

AFRIKA

V Severni Rodeziji deluje slovenski jezuit o. RADKO RUDEŽ S. J., ki med drugim sredi julija lanskega leta poroča tudi sledeče, potem ko se je zahvalil za poslani mu dar 100 dol. iz sklada:

„Kako razmere pri nas? Kuha se — a kaj se bo skuhalo, nihče ne ve, jaz še najmanj, ki sem sam na postojanki 175 milj daleč od mesta. Rodezija je preveč mikavna za belce — po podnebnju, bogastvu in strateškem položaju —, da bi se ji kar tako, brez trdne garancije odrekli. Ko so bili tu na obisku vodni zastopniki Nigerije, so izjavili, da ne bi oni nikdar pustili belcem oditi iz dežele, ko bi jim zgradili vse to, kar so napravili v Rodeziji. Seveda so bili tukajšnji voditelji hudi zaradi te izjave. Naj pride, kar hoče, v božjih rokah smo. Ko bodo tukajšnji črnici dosegli svobodo, bodo šele spoznali, kaj je svoboda: da ne daje samo pravic, ampak nalaga tudi dolžnosti. Cerkev z neodvisnostjo nič ne izgubi; brez protekcije bo še bolj neodvisna, dasi se bo morala morda bolj boriti in še več žrtvovati.

Naše šole so končale šolsko leto 25. maja. Katoliške so žele uspehe, kakor nobene druge, ne protestantske ne državne. Šestošolci so na primer izdelali vsi! Pa prihajajo za te izpite naloge od vladnega nadzorstva! V Katondwe sta izmed osmošolcev padla samo dva. Izredno so se tudi izkazale osmošolke v Kasisi: od 42 jih je izdelalo 40! Po državnih šolah jih je izdelalo samo kakih 50 do 75 %!“

O. EMIL ČUK je poslal č. g. Wol-

bangu dve pismi, eno iz srede julija in drugo s konca januarja letošnjega leta.

V prvem se zahvaljuje za poslani dar 150 dolarjev iz sklada in se opravičuje, da to pot ne more napisati kakega obširnejšega poročila. Pravi, da je silno zaposlen in velikokrat nima časa niti, da bi pravočasno jedel. Lotil se je namreč gradnje misijonske hiše, kajti dosedanja je le zasilna. Zelo rad bi tudi postavil samostan za sestre misijonark, pa ni upanja, da bi zmoget že zdaj, in tudi sester ne bo mogel takoj dobiti; morda čez dve, tri leta. Sestre misijonark bi mu bile v neizmerno pomoč. Zdaj je sam za vse; one bi mu pomagale pri gospodinjstvu, v zakristiji, na vrtu, v dispanzerju, nadzorstvu šol, in pri tolikih drugih zadevah misijonskega gospodarstva in apostolata.

V drugem pismu poroča, kako ga je v zadnjem času ponovno napadla mrzlica in ga nemalo ovirala pri njegovem delu. Moral je oditi na zdravljenje na misijon Ujewa, kajti doma ni imel nikogar, ki bi mu v boleznih postregel vsaj s kozarcem vode; na misijonu Ujewa, kjer je več sobratov in sestre, je bil tako postrežen, kakor bi bil doma pri materi. Sporoča veselo vst, da je od slovenskega dobrotnika vzdrževani črni novomašnik Mario Gullunde odpotoval s škofom v Rim, kjer bo nadaljeval študij teologije in morda celo napravil doktorat, da bo tako v vse večjo pomoč misijonarjem pri delu in vodstvu misijonov, ko se vrne.

Na ljubeznivo ponudbo misijonskega krožka zavoda, kjer je profesor č. g. Wolbang in istočasno duhovni vodja tega krožka, da bi misijonarju poslali kake liturgične potrebsčine, se je o. Čuk lepo priporočil za ročni oltarček, katerega mu je č. g. Wolbang v imenu krožka, kot nam je znano, že zagotovil.

Iz Južne Afrike je pisal č. g. Wolbangu o. ALBIN KLADNIK F.S.C., v prvi polovici februarja letošnjega leta:

„Obljubil sem Vam za Vašo misijonsko znamkarsko akcijo nekaj lepih rabljenih znamk in zdaj Vam jih pošljem. Nekateri so stare že 60 let iz nekdanjih burskih republik. Podaril mi jih je neki moj prijatelj za cerkev sv. Ane, ki smo jo začeli zidati tukaj na glavni naši misijonski postojanki, prvega februarja. Kakor sem Vam že napovedal, sem se ojunčil in začel z gradnjo. To je že četrta cerkev, ki jo gradim. Še nobene nisem začel s takim strahom kot to. Prosim, molite, da bi jo tudi srečno dokončal! Potem mi bo pa zadosti za lep čas... Ta teden pride k meni na počitnice eden mojih sobratov in mi bo pomagal krstiti 98 šolskih otrok. Z veseljem Vam tudi lahko povem, da se na podružnicah, kjer sem postavil cerkvice, misijonsko življenje zdaj mnogo lepše razvija kot prej, tako da bodo cerkve kmalu premajhne.

Čul sem o silni zimi, ki Vas je v U.S.A. obiskala. V tem pogledu se imamo pa pri nas zelo lepo. Moja postaja leži 2.500 m visoko. Zato moji sobratje radi prihajajo na moj misijon, da se nekoliko oddahnejo. Ni pa vse moje področje na taki višini; polovica misijona je veliko nižje. Tu na glavni postaji so noči pozimi zelo hladne, tudi do 6° Celzija pod ničlo. Na drugem koncu župnije, komaj tričetrt ure z avtomobilom, pa istočasno pomaranče cveto.

Politično je dežela zaenkrat kar mirna. Tudi Kongo se, hvala Bogu, pomirjuje in ureja. U.S.A. in Združeni narodi si krivično prisvajajo, da so Kongo in celo Afriko rešili pred komunizmom. Resnica je, da je rešila položaj katoliška Cerkev, ker je pravočasno vzgojila dovolj voditeljev v protikomunističnem duhu.“

Misijonski br. KAREL KERŠEVAN CM iz Konga je pisal v oktobru lanskega leta č. g. Wolbangu, v začetku

februarja letos pa uredniku „Katoliških misijonov“. Tole nas bo zanimalo iz obeh njegovih pisem:

„Kot veste, sem veliko na potovanjih od postaje do postaje, kajti povsod je vedno kaj pokvarjenega in moja dolžnost je, da te stvari popravim, pri čemer mi Vi lepo pomagate s pošiljanjem nadomestnih delov iz U.S.A. Pred kratkim sem misijonarjem v Iboku popravil avtomobil, a zdaj si ne upajo z njim na cesto, ker je vsled močne deževne dobe vsa razdrta. Jam sem z motorjem prispel tja ves utrujen od 150 km dolge težavne vožnje. Nazaj grede je bilo še težje: večkrat sem si moral na samotni poti sam pomagati in porivati 140 kg težko motorno kolo po vodni strugi navzgor in enkrat celo čez podrti drevo, ki je padlo preko ceste. Veste, da nisem več petindvajsetleten in so zato taka pota hud križ zame.

Tu imamo že lep čas stavko učiteljstva in profesorjev. Sploh je nerednosti v šolstvu vedno več. Poleg tega sumimo, da nekateri predstavniki Združenih narodov postrani gledajo misijonsko šolstvo, ki ga je tu več kot državnega. Upajmo, da ne pride do kakih nezaželenih nasilnih ukrepov.

V Kongo prihaja zelo veliko materialne pomoči, ki jo tudi misijonarji razdeljujemo, zlasti vse tisto, kar prihaja iz Združenih držav od strani tamkajšnje katoliške karitas. Dosedaj smo delili obleko, mleko, v prahu in kondenzirano, sladkor, kekse, zabelo, konzervirane ribe in drugo. V Bikoro je prišlo vsega tega 85 ton s posebno ladjo, po jezeru. Naša naloga je bila, razdeliti med ljudi po posameznih postajah. Prišlo je tudi mnogo zdravil, hi se dele ljudem potom naših misijonskih dispanzerjev; med poslanim niso le najbolj vsakdanje medicine, ampak tudi stvari, ki jih sicer v deželi ni mogoče dobiti.

Prejel sem knjigo g. Franca Sodja CM: Duhovne vaje, povsem dobro ohranjeno. Iskreno sem Vam hvaležen za

tako dragoceno duhovno hrano v domačem jeziku. Zaenkrat prebiram knjigo za duhovno branje, ob duhovnih vajah v juliju se je bom pa poslužil za pre-mišljevanje. Bog Vam tisočkrat povrni tako lep dar!“

Misijonar nas je presenetil tudi z veselo novico, da si bo prihodnji dopust privoščil med nami, slovenskimi izseljenci; namerava priti na počitnice v Argentino, kjer se bo naselil pri svojih sobratih v Baragovem misijonišču, ki bo srečno, da bo imelo nekaj časa pod streho pravega misijonarja! Izkoristili bomo tudi to izredno priložnost, da bomo pospremili misijonarja v vsa slovenska središča, kjer bo imel pač veliko povedati o tako zanimivem problemu Konga in misijonskega dela Cerkve v njem. Že zdaj mu kličemo: Na veselo misijonsko svidenje!

Iz afriške države Čad je pisala sredi avgusta č. g. Wolbangu in ob koncu januarja tega leta našemu uredništvu misijonarka iz družbe Pomočnic vernih duš, s. **MARIJA SILVESTER**:

„Kar sem prejela, se ne sme imenovati samo dar, ampak cel zaklad! Svojim očem nisem verjela! Kar 70 zelencev! Kako bi se zahvalila Vam in vsem dobrotnikom? Že ves čas, kar sem v misijonih, priporočam Vaše zadeve Bogu in zdaj Ga spet prosim, naj vsakemu povrne, kakor najbolje ve in zna... Denar sem takoj dala v sklad za našo novo župnijsko cerkev. Sedanja cerkvice spravi pod streho komaj 300 vernikov, v fari pa je že 2.000 krščenih in katehumenov. Med tednom še nekako gre, a ob nedeljah je žalostno videti toliko ljudi zunaj cerkve. Še dobro, da so naši verniki precej trdni, kar zadeva obiskovanje nedeljske službe božje, in prihajajo kljub tem težavam v cerkev. Vendar nas to ne opravičuje, da ne bi storili vsega, kar mogoče, za postavitev novega, večjega svetišča božjega, zlasti ker je treba gledati na leta naprej!

Če sem omenila, da naši verniki radi

izpolnjujejo nedeljsko zapoved službe božje, pa s tem ni rečeno, da je vera že prevzela njihova srca in življenje tako kot treba. V tem še mnogo, mnogo manjka. Koliko je še ostankov poganstva v njih mišljenju in življenju in kako težko se uživljajo v nekatere zahteve krščanstva! Posebna težava je krščanski zakon. Kolikokrat slišimo: To je dobro za bele, mi pa nismo tako. Zato so pa tisti, ki žive v zakonu po krščansko, toliko bolj občudovanja vredni.

Danes je praznik Marijinega Vnebovzetja. Zjutraj smo imeli procesijo v čast Materi božji po revnih in blatnih cestah našega mesteca. Nebo nam je bilo naklonjeno: kljub deževni dobi ni bilo dežja, ampak sonce, rahlo in prijetno prepreženo z oblaki. Okoli tisoč vernikov je prejelo sv. Rešnje Telo pri slovesni sveti maši. Procesija je bila res čisto po domačinsko: Ljudje se zberejo po plemenih in vsaka skupina poje v svojem jeziku ob spremljavi 'tam-tam'-ov, ki so neke vrste bobni; zraven po njih taktu stopajo v plesnem koraku. V naši deželi je mnogo mohamedancev, ki so bili vsi na cesti in gledali ter poslušali. Kdaj tudi njih srca osvoji Kristus Gospod?

Iz domovine in od drugod prejemem včasih pisma, v katerih mi izražajo kot misijonarki občudovanje, češ, kakšna požrtvovalnost! Rada bi vsem zakričala na ves glas, da biti v takem misijonu kot je naš, ni nič posebno požrtvovalnega, kolikor pa je tudi tu žrtev, so vse obilno poplačane že na tem svetu s srečo in veseljem nad sadovi, ki jih rodi misijonsko delo. Kakšno doživetje je na primer, videti može in žene, ko prejemajo sveti krst! Za božič smo imeli spet 56 krstov odraslih in z njimi 17 otrok. Letos smo začele poučevati krščanski nauk otroke, ki so bili krščeni v najnežnejših letih. Doslej so bile deklice skupaj s starši pri večernem krščanskem nauku, kar pa ni bilo najbolj primerno, kajti eno je razlagati otrokom, drugo pa starejšim.

Radi premajhne misijonske cerkvice v Kabelayu, na misijonski postaji s. Silvester v državi Čad, morajo verniki ob nedeljah ostajati zunaj cerkve, da so pri maši.

Vaš misijonski odsek se je ponudil, da mi pošlje kako cerkveno posodo za naš misijon. Joj, kako dobrodošla ponudba! Na vsem našem misijonu imamo en sam kelih! Pošljite, prosim lepo!“

Ob koncu decembra lanskega leta je m. KSAVERIJA LESJAK, uršulinka, ki deluje v Transvaalu, pisala pismi č. g. Wolbangu in č. g. Slapšaku:

„Na dan pred praznikom sv. Frančiška Ksaverija sem prejela pismo ge. Tusharjeve, ki mi v Vašem imenu pošilja ček za 100 dolarjev. Neutrudna ljubezen slovenskih rojakov me je spet ganila do solz. Ravno smo si belili glave, s čim bomo plačali naše učitelje za mesec december, pa nam je Vaša pošiljka to skrb odvalila od srca. Dobrotni nebeški Oče naj Vam in vsem dobrotnikom kraljevsko poplača!“

Še dva dni in končali bomo spet eno šolsko leto. Kar oddahnila se bom, ko se bodo zaprla šolska vrata. Letošnje leto je bilo zame zelo naporno in se počutim silno utrujeno in bolešno. Zato me bodo poslali na počitnice v Magaliesburg, v 30 km oddaljeni misijon, kjer dominikanke oskrbujejo počitniško kolonijo katoliške mladine.

Misijon sam je tudi doživel bogato letino. V krstno knjigo smo vpisali nad 100 imen odraslih in naše šolske mladine. Prvo sveto obhajilo smo imeli dvakrat v tem šolskem letu in enkrat na eni izmed naših štirih podružnic. Sveta birma v juliju je bila številna. Praznovali smo tudi srebrno mašo našega misijonarja. Velikonočne obrede smo imeli prvikrat v naši novi cerkvi, in sicer ob obilni udeležbi vernikov.

V šoli sem doživela presenečenje: Zelo smo se bali, kako bo prestal javno skušnjo naš osmi razred, v katerem niso bili najbolj nadarjeni otroci. Posebno sem se bala prvega javnega izpita iz verouka. A škofijski delegat jih je pri ustnem izpitu lepo pohvalil, pa tudi pisмено so učenci na splošno prav lepo odgovarjali, nekateri celo odlično. Ta uspeh nam obnavlja pogum in veselje za bodoča prizadevanja med to mladino.

Še to: Kljub vsem finančnim težavam smo vložili prošnjo, da pozidamo v novi zamorski naselbini šolo, ki nas bo stala 10.000 angleških funtov. Oni, ki hrani ptice pod nebom in lilije na polju, poskrbi tudi za to našo zadevo! Priporočajte, prosim, tudi Vi to novo šolo božjemu Usmiljenju!

Letos smo poslali dva fanta v malo semenišče, enega pa, ki je zelo nadarjen, v veliko. Tako zelo nam manjka domače duhovščine, zlasti še v naši škofiji! Sester domačink šteje nova škofijska kongregacija doslej 19. Njih duhovno vzgojo je škof poveril uršulinkam.“

Gospoj Tusharjevi, č. g. Slapšaku in č. g. Wolbangu je pisala tudi uršulinka s. BRIGITA BREGAR, ki deluje prav tako kot m. Lesjak v Transvaalu, Južna Afrika, a na drugem misijonu. Iz teh pisem povzemamo sledeče drobne vesti z njenega misijona:

„Zelo potrebujemo novo šolsko splotje v naselbini zamorcev, ki se je pred kratkim ustanovila v smislu vladnih določb. Imamo že dovoljenje od oblasti, a še nismo pričeli z zidavo, kajti v novi naselbini zidati šolo ni tako enostavno. Zaenkrat torej poučujemo še v stari naselbini, čeprav je tamkaj še prav malo ljudi, ker so se večinoma že izselili. Otroci se iz nove naselbine vozijo v posebnem šolskem avtobusu.

Za poslani dar 60 dolarjev se vsem prav lepo zahvaljujem! Porabili ga bomo za zidavo nove šole. Če Vam bo mogoče, se še kaj spomnite na to našo potrebo.

Jaz sem tu v Črni Afriki že od leta 1931, torej nad 30 let. Marsikaj se je med tem spremenilo, zlasti, hvala Bogu, v verskem pogledu: Cerkve zdaj niso tako prazne kot so bile, ko sem prišla semkaj. Žal pa redovnih in misijonskih poklicev tu ni, zato se pomanjkanje delovnih moči vedno bolj čuti, čim bolj se širi delokrog.

Črnci so z nove naselbino kar zadovoljni, ker je lepo urejena in na lepem kraju. Naš misijonar navdušeno zbira mladino in trdo dela, vračajoč se pozno ponoči v misijon, kajti čez noč mu ni dovoljeno ostati tamkaj. Zjutraj gre spet navsezgodaj v naselbino, kjer pripravlja številne katehumene za sveti krst. Ob nedeljah ima pogosto tri svete maše. V juniju bomo imeli v Johannesburgu skupno procesijo sv. Rešnjega Telesa, katere se udeleži navadno kakih 15.000 ljudi.“

V Južni Afriki delujejo tudi štiri sestre oblatinje, od katerih imamo več poročil, ki bodo zanimala naše bralce. S. VINCENCIJA NOVAK z novega delokroga v Matyeskloopu, kamor je bila poslana za prednico tamkajšnjega samostana njihovega reda, piše č. g. Slapšaku, ki je posredoval pošiljko daru iz sklada za vse slovenske misijonarje in misijonarke:

„S. Elizabeta Pogorelc mi je prinesla vsoto 60 dolarjev, ko je prišla na naš misijon na duhovne vaje. Ob tej priliki smo se zbrale vse štiri Slovenke; to je bilo veselja, ko smo bile kar osem dni skupaj. Prav iskreni Bog plačaj za lepo pomoč!

Januarja 1962 sem bila predstavljena iz Keimoesa, kjer sem delovala polnih 26 let, semkaj v Matyeskloop. Tu imamo noviciat za sestre in privatno gimnazijo. Letos imamo na njej že 60 študentov. Imamo tri duhovnike ter dve sestri, ki sta dovršili univerzitetne študije, da poučujejo na tej novi, višji šoli, katero smo odprli, da bi zavarovali našo katoliško mladino pred pogubnimi vplivi

pokvarjenega sveta in napačnih idej na laičnih šolah. Iz te šole pričakujemo tudi kaj duhovniških poklicev, ki so tako nujni v tej deželi. Doslej smo že tri fante poslali v semenišče. Imamo tudi osnovno šolo s 350 učenci, od katerih jih misijon z vsem oskrbuje 170; le redkokdaj starši prinesejo kako malenkost zanje. Sicer je pa med njimi veliko število sirot brez staršev. Bog skoraj čudežno skrbi za nas. Rade bi začele zidati novo šolsko poslopje, kajti otrok je vedno več, ker so začeli celo protestanti pošiljati svoje otroke k nam. A na žalost manjka sredstev za to.

Priznati moram, da mi je bilo težko ločiti se od mojega prvega misijonskega delokroga v Keimoesu, od mojih ljubih zamorčkov tamkaj. Pa, hvala Bogu, tudi tukaj sem našla tisto tiho srečo, ki jo daje ljubezen do neumrjočih duš in žrtev zanje. Tu je moja odgovornost še veliko večja kot v Keimoesu, zlasti še, ker se misijonsko delo vedno bolj razvija. Ko bi katoličani po svetu malo bolj razumeli nujnost misijonstva, ko bi se zavedali, koliko dobrega napravijo s svojim misijonskim sodelovanjem, bi pač še veliko več sodelovali.

Tu nas je 16 sester misijonark, ki smo večinoma zaposlene z mladino. Poleg tega imamo veliko laičnega osebja. Vsega skupaj je na misijonu 200 ljudi in za vse moramo vse potrebno poskrbeti me, misijonarke, kajti tu vodimo postojanko same, dočim smo bile v Keimoesu le v pomoč misijonarjem. Rade bi gradile spalnico za deklice in dekle, a manjka denarja. Zdaj se začno šesttedenske počitnice, a se prihodnjega šolskega leta že vnaprej bojim, ker bo zavoljo pomanjkanja prostora treba s krvavečim srcem odkloniti toliko mladine; vsako leto se nam število otrok in študentov pomnoži za 30 do 40...! Zato se dobrotnikom lepo priporočam za pomoč!"

Z misijona Pella je pisala več pisem misijonarka s. ELIZABETA POGO-RELC, večinoma misijonskim delavcem

v U.S.A. Takle piše sredi lanskega leta č. g. Wolbangu: „Kako je lepo, da nas veže bratska ljubezen do našega bližnjega in se v tej ljubezni poznamo, čeprav se še nikdar nismo videli. Nekoliko se Vas spominjam iz 'Kat. misijonov', ki so nam prinašali Vaša pisma s Kitajske, katero ste morali po nedoumljivih ukrepih božje Previdnosti zapustiti, kar Vas je gotovo bolelo. A nič na tem svetu se ne zgodi brez božje Previdnosti. Sami veste, v koliki meri zavise naši misijoni od pomoči iz zaledja. A domovina nam zdaj ne more pomagati. Pa je Bog Vam in drugim misijonskim delavcem v zaledju dal to razsvetljenje, da pomagate Vi toliko bolj.

Pravkar sem prejela po č. g. Kladniku lepo vsoto 60 dolarjev iz sklada za vse slovenske misijonarje in misijonarke, ki ste jo poslali po č. g. Slapšaku. Ne vem, kako bi se primerno zahvalila. Naj bo božji Plačnik do vseh dobrotnikov čim bogatejši v svojem povračilu.

Misijoni se morajo danes posluževati najrazličnejših modernih pripomočkov. Pri nas na primer že nekaj časa pripravljamo ustanovitev čitalnice in knjižnice. Tukajšnji ljudje silno radi berejo, a vse, kar jim pride v roke, brez izbire. Začele smo tudi z dispanzerjem. In ena naših sester bolničark obišče dnevno vse bolnike, za katere vemo. Ostali bolniki, ki morejo hoditi, pridejo pa sami v dispanzer po pomoč. Doslej se dispanzer gmotno vzdržuje s pomočjo dobrotnikov. Prosili pa smo vlado za podporo, a doslej še ni bilo ugodnega odgovora.

90 % naših ljudi je že katoličanov. Pred 24 leti je štela fara samo 2.000 duš, danes jih ima 15.000. Naši sosede, protestanti, nam večkrat kaj ponagajajo, a kljub temu napredujemo. Zlasti se vedno bolj polnijo naše šole. Z novim šolskim letom imamo spet 60 otrok več. Država nam je dodelila še dva učitelja, in tako jih imamo na naši šoli zdaj 11, ki poučujejo 400 otrok. Potrebujemo pa nujno nova šolska poslopja.

SKLAD SLOVENSКИH MISIJONARJEV, LETO 1962

RAZDELITEV

Misijonar in dežela	Posebej zanj darovano	Iz skup- nega mu določeno	že oddano v teku leta	Za poslati	Skupaj
<i>Japonska</i>					
o. Vladimir Kos, S. J.	167	121	168	120	288
s. Maknisa Luževic, F.M.M. ...		40		40	40
s. Anica Miklavčič, kanos.	54	70	54	70	124
s. Jožefa Zupančič, usm.		40		40	40
s. Benjamina Kardinar, usm.	5	60	5	60	65
s. Katarina Jančar, usm.	2.75	40	2.75	40	42.75
<i>Formoza</i>					
dr. Janez Janež, m. zdr.		70		70	70
s. Rosaria Brilej, p. v. duš.		40		40	40
m. Kalista Langerholz, F.M.M. ...		60		60	60
č. g. Franci Rebol, Marykn.	20	100	20	100	120
<i>Hongkong in Macao</i>					
č. g. Joško Geder, S.D.B.		100		100	100
s. Ernesta Kosovel, p. v. duš.		40		40	40
č. g. Stanislav Pavlin, S.D.B. ...	10	100	10	100	110
<i>Burma, Siam, Java, Vietnam</i>					
br. Joško Kramar, S.D.B.		59	39	20	59
m. Ksaverija Pirc, O.S.U.		60		60	60
m. Frančiška Novak, O.S.U.		60		60	60
č. g. Andrej Majcen, S.D.B.	90	150	90	150	240
m. Deodata Hočevar, O.S.U.		60		60	60
<i>Indija</i>					
č. g. Pavel Bernik, S.D.B.		100		100	100
o. Jože Cukale, S. J.	246.50	110	256.50	100	356.50
o. Lojze Demšar, S. J.	26	100	26	100	126
br. France Drobnič, S. J.		50		50	50
o. Janez Ehrlich, S. J.		50		50	50
br. Janez Germek, S. J.		50		50	50
br. Ivan Kešpret, S.D.B.		50		50	50
m. Magdalena Kajnc, loret. s.	10	60	10	60	70
č. g. Ignacij Kustec, S.D.B.	15	100	15	100	115
s. Terezija Medvešček, hči M. P.	3	57.50	30.50	30	60.50

Misijonar in dežela	Že oddano v teku leta	Iz skup- nega mu določeno	Posebej zanj darovano	Za poslati	Skupaj
o. Stanko Poderžaj, S. J.	58.50	150	58.50	150	208.50
s. Konradina Resnik, Drag. Krvi		47	7	40	47
br. Janez Udovč, S. J.		50		50	50
br. Leopold Vidmar, S. J.		50		50	50
br. Ludvik Zabret, S.D.B.		50		50	50
m. dr. Miriam Zalaznik, I.B.M.V.		40		40	40

Afrika

o. Franc Bratina, F.S.C.		50		50	50
s. Brigita Bregar, O.S.U.	44	40	44	40	84
č. g. Emil Čuk	45	100	45	100	145
br. Karel Kerševan, C. M.		50		50	50
br. Marcel Kerševan, C. M.		50		50	50
o. Albin Kladnik, F.S.C.	45	120	45	120	165
m. Ksaverija Lesjak, O.S.U.	205	40	205	40	245
s. Marjeta Mrhar, usm.	126	40	126	40	166
s. Vincencija Novak, oblat.		70		70	70
s. Elizabeta Pogorelec, oblat.		40		40	40
br. Valentin Poznič, F.S.C.		50		50	50
br. Franc Pregelj, S. J.		50		50	50
o. Radko Rudež, S. J.		100		100	100
s. Marija Eilvester, p. v. duš.		40		40	40
č. g. Ivan štanta, C. M.	50	100	50	100	150
s. Alojzija Šteh, oblat.		40		40	40
s. Benigna Šteh, oblat.		40		40	40
o. Franc Zagorec		50		50	50

Razno

šolske sestre med Čulupi		120		120	120
m. Angelina Martelanc, Jeruzalem		40		40	40

1.222.75 3.614.50 1.307.25 3.530.— 4.837.25

Poleg gornjega so nekateri misijonarji prejeli razne zneske naravnost od darovalcev ozir. misijonskih odsekov; pošiljali so se nekaterim na njih željo slovenski listi, vsem „Katoliški misijoni“ (gratis) in vsem tudi nekatere novoizšle slovenske verske knjige.

V gornjem niso vpoštevane vsote, ki so bile darovane in potom naših misijonarjev oddane za vzdrževanje domačih bogoslovcev. (O tem bo posebno poročilo!) K razdelitvi sklada pripominjamo, da smo vpoštevali okoliščine delokrogov, misijonarjevo korespondenčno žrtev z nami in primere, da ta ali oni misijonarj prejema pomoč še iz kakega drugega slovenskega vira, v kolikor nam je znano.

„Katoliški misijoni“

VSEM DAROVALCEM IN POSREDOVALCEM TEH DAROV ŠE ENKRAT
V IMENU ODBAROVANIH MISIJONARJEV IN MISIJONARK:

TISOČKRAT BOG POVRNI!

MISIJONSKI DAROVI

ZA MISIJONE

Botri ob krstu Markota Rezlja, 450 pesov; N. N. v zahvalo za zdravje, 1.000 pesov; N. N., 374, pesov; družina Kreševič, Tolosa, 300 pesov; Gomišček Ljudmila, Villa Madero, 200 pesov; Aljančič Francka, 50 pesov. Vsi v Argentini. N. N. po č. dr. Prešernu, 500 lir.

V TISKOVNI SKLAD "KAT. MISIJONOV"

Justina Holozan, 375 pesov; Jožefa Mokrel, USA, 612,50 pesov; rev. dr. Anthony Stopar, USA, 1.50 dol.; Lojze Zorenc, USA, 1 dol., very rev. Matija Škerbec, USA, 2 dol.; N. N., Trst, po Marijini družbi v Rojanu, 50.000 lir, jubilejni dar.

DŠV in DSD

Družina Pahor, 100 pesov; Anica Loh, 48 pesov; družina Šmajd, 200 pesov; vsi v Argentini. Sv. Križ pri Trstu: Kovač Vida, 1.500; Sulčič Ivana, 500; Tenca Antonija, 500; Švab Santina, 500; Glavič Marta, 500; Štetančič Maks, 500; Štefančič Riharda, 500; Maganja Justina, 250; Košuta Jožefa, 100; Sedmak Viktorija, 50. Vse v lirah.

J. A. B. Zveza

Fani Jamšek, Bs. Aires, 100 pesov; Ivančič Roza, Bs. Aires, 150 pesov; N. N., Merlo, 100 pesov.

SKLAD ZA VSE SLOV. MISIJONARJE

Italija (v lirah): Alojzijevišče, 10.500; Seštra Jožefa, 350; N. N., 3.200; N. N., 3.200; Antona Pogačnik, 6.200; gdč. Roza Čučat, na-

brala 175.600; N. N., tretjerednica, 25.000; Č. K., 5.000; Goričan, 1.000; N. N., 5.000; Valentič Angela, 15.000; za mis. VI. Kosa, N. N., 3.000; Lukančič, 1.400; izkupiček prireditve Mar. družbe dne 25. III. 1962, 46.000; Klanjšček Pavla za mis. VI. Kosa, 600; H. F., 800; K. K., 10.000; N. N. po p. Fidelisu, 6.000; Goričan, 2.000; N. N., 2.000; N. N., 1.000; N. N., 2.500; N. N., 3.000; P. K., 1.000; N. N., 5.000; Š. J., 1.000; Ferigo Malika, 1.000; N. N., 25.000. Trst, N. N., 2.000.

Argentina (v pesih): N. N., San Justo, 200; N. N., La Plata, 1.000; Viktorija Holozan, 125; N. N., Ramos Mejía, za o. Cukaleta, 5 dolarjev.

Francija (v N.F.): N. N., Tucquegneux, 20. U.S.A.: Frank Starin, 333.30 dol.

KRSTI IN ODKUPI

Ga. Koritnik, Argentina, 500 pesov za krste na imena Marjan, Albin, Antonija. — Po č. g. Kunčiču, Sv. Križ pri Trstu: Krst 4 poganskih otrok na imena Franc, Pija, Jožefa in Marta, 2.000 lir.

ZNAMKE ZA MISIJONE

Anton Likozar, San Justo; družina Zupančič, Slovenska vas v Lanusu; č. g. svetnik Alojzij Košmerlj, Florida; Jonke Gabrijela, Villa Adolina; vsi v Argentini. — Č. m. Jakopina OSU, Río de Janeiro, Brazilija. — N. N. na misijonsko nedeljo, po Marijini družbi na Via Risorsa, Trst, daroval 5 krasnih albumov rabljenih znamk.

V SEM DRAGIM NAROČNIKOM!

ki še niso poravnali letošnje naročnine ali jo morda celo dolgujejo še za nazaj,

**se prav lepo priporočamo, da naročnino
čim preje poravnajo!**

V 40. letu obstojanja "KATOLIŠKIH MISIJONOV" bodite do lista velikodušni in mu pomagajte k nadaljnemu izhajanju — z rednim plačevanjem naročnine!

Že v naprej: Iskreni Bog povrni!

Služabnik božji

SKOF ANTON MARTIN SLOMSEK

Tako je naslov knjigi, ki jo je pred 30 leti spisal dr. Franc Kovačič in jo je v ponatisu za zamejske Slovence ob 100-letnici Slomškove smrti izdalo Baragovo misijonišče.

O tej knjigi pravi France Dolinar v Glasu Slov. kult. akcije tole:

"V zdomstvu so pozno jeseni slovenski lazaristi v Argentini natisnili drugo izdajo Kovačičevega Slomška (s kratkim dodatkom o dogodkih v zvezi s Slomškom po letu 1935). S tem so se veledelno oddolžili škofu, ki je njih družbo prvi poklical v slovenske dežele. Saj je Kovačič še vedno najbolj obširen, v Slomškovem duhu pisan in znanstveno podzidan življenjepis slovenskega apostola. Tudi ni upati, da bi v bližnji prihodnosti mogli dobiti delo, ki bi bilo po temeljnosti in temeljitosti Kovačiču kos."

Podravnatelj papeškega Zavoda za širjenje vere v Rimu, msgr. dr. Maksimilijan Jezernik, ki smo mu poslali nekaj knjig, da jih ponudi rimskim Slovincem, odgovarja takole:

"Pred nekaj dnevi sem prejel 10 izvodov 'Slomška'. Iskrena hvala! Prosim, da mi čimprej pošljete še 10 izvodov: pet broširanih in pet v platno vezanih! Lepa izdaja!"

Vse, katerim smo poslali knjigo v nakup ali v prodajanje, lepo prosimo, da knjigo dobrohotno sprejmejo in ponudijo še drugim.

Knjiga obsega 320 strani besedila in 16 strani slik. Stane pa v platno vezana in na boljšem papirju tiskana 3 dolarje, v karton vezana pa 2.50 dolarja, oziroma protivrednost v drugih valutah.

Dobi in plačuje se pri poverjenikih "Katoliških misijonov".

SLOMSKOV ŽIVLJENJEPIS
V VSAKO SLOVENSKO HIŠO

SLIKA na prvi strani ovitka: Misijonar o. Cukale in idilična pokrajina Gangesove delte. — Slika tu levo: Njegov pomočnik br. Leopold Vidmar na ruskem traktorju, ki ga je bivši tamkajšni misijonar o. Sedej toliko let uporabljal za pridelovanje riža in s tem za obstoj misijona. . .

IZ VSEBINE: Teologija misijonskega sodelovanja — Pred vrati rdeče Kitajske — 15 let misijonski zdravnik — Bodipur kliče — "Baragov glasnik" v U.S.A. — Po misijonskem svetu — Naši misijonarji pišejo — Razdelitev sklada za vse slovenske misijonarje — Darovi za misijone.

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. No. 528.26

Director responsable: Lenček Ladislav C. M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Bs. Aires

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 250, podporna 500, dosmrtna 3.000 pesov. V ostalih deželah Južne Amerike: 300 (600, 3.500) arg. pesov. V U.S.A. in Kanadi: 3 (6, 40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.000) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji in Avstraliji 1¼ (2½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

- Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušna pastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.
- U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157 St., Cleveland 10, Ohio. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.
- Kanada: Za župnijo Marije Pomagalj: Rev. Stanislav Boljka C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4. Ont. Za vse ostale: Rev. John Kopač C.M., 229 Brown's Line, Toronto 14, Ont.
- Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.
- Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.
- Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sévres 95, Paris (VI).
- Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. — Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. Sp. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, D. P. Camp. Kärnten.